Özgür bir gelecek için

Liselilerin Sesi

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 39 * Nisan 2011 * Fiyatı: 1TL

İÇİNDEKİLER

Geleceğimizi kazanmak ve örgütlülüğümüzü güçlendirmek için ileri!

Zorunlu din derslerine hayır! Anadilde eğitim istiyoruz!

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'a!

Hatice Yürekli yoldaşı saygıyla anıyoruz...

Liselilerin Sesi'nden

Baharın mücadele günlerinin sıcaklığını yaşıyoruz. K. Afrika ve Ortadoğu'da yaşanan halk isyanlarının rüzgarıyla yeni döneme başladık. Emekçi halklar açlığa, sömürüye karşı isyanı seçti. Yıllardır baskı ve zorla kendilerini yöneten diktatörlerin rahatlarını kaçırdılar. Tunus ve Mısır'da diktatörleri devirdiler. Halkların isyan ruhunu kuşanarak bahar dönemini kazanmalıyız.

***

Üniversiteye girebilmek için elemeden geçeceğimiz sınavların ilkine sayılı günler kaldı. Sınav soruları, şıkları arasında zamanla yarışılan dakikalarla "geleceğe" koşturulacağız. Okul-dershane-özel ders üçgeninde tutsak olman bekleniyor, yoksa düşersin. Rekabet dünyasında durmaya, nefes almaya izin yoktur. Okul sıralarına oturtulur oturtulmaz başlatılan at yarışına dur dememiz, rekabet çemberini kırıp çıkmamız gerekiyor. Bu nedenle biz liselilerin tek seçeneği mücadeledir.

***

Bir yanda halkların sokakları ısıtan mücadele kararlılığı, diğer yanda işçi ve emekçilerin hak gaspalarına karşı yaktıkları direniş ateşleri ile 1 Mayıs'a ilerliyoruz. Liseli gençliğin taleplerini yükselttiği bir 1 Mayıs için hazırlanmalıyız. Tüm okurlarımızla 1 Mayıs alanlarında omuz omuza olmak dileğiyle...

Bir sonraki sayımızda görüş mek umuduyla...

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi
Nisan 2011 * Sayı: 39 * Fiyatı: 1 TL (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İş l. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Yaygın-Süreli
Baskı: Özdemir Matbaacılık-Davutpaşa cad. Güven Sanayii Sitesi
C blok No:242 Topkapı/İstanbul

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Simsar sokak, 5/3 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90

Eksen Yayıncılık büroları

Kemalpaşa Mah. Otel Asya yanı
Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / **KOCAELİ**

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220
Heykel / **BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell karşısı Vakıf
İşhanı Kat:3 No 306 **ADANA**
Tel: 0 (322) 363 19 94

Geleceğimizi kazanmak ve örgütlülüğümüzü güçlendirmek için ileri!

İkinci eğitim dönem başladı. Liseli gençliğin devrimci baharla olan imtihanı böylece start aldı. Devrimci Liseliler Birliği olarak dönemi yürüttüğümüz kampanya ile kazanmak istiyoruz.

Aslında çoktan elenmiş olduğumuz üniversite sınavının ilk basamağı Mart ayının sonunda gerçekleşecek. LYS ve YGS süreci doğal olarak liseli gençlik içerisindeki duyarlılığın ve sorunların daha üst düzeyde olduğu bir süreç olacaktır. Sınav yaklaştıkça bozuk düzenin üzerimizdeki etkileri de artacaktır. Hatırlanacağı üzere geçen yıl neredeyse sınava girilecekken hala da bir dizi konu muğlaktı. Puanlama, yerleştirme vb. hepsinde "yeni sisteme" geçişin sorunları yaşanıyordu. Bu yıl bu boyutlarıyla olmasa da esasta benzer durumlarla karşılaşılması muhtemeldir. Ne de olsa mantığı eleme olan bir işleyişin teferruatı bunlar.

Eleme sınavının yarattığı psikolojik travmalarsa bu dönem çok daha ağır sonuçlarıyla karşımızda olacaktır. Burjuva medya için 3. sayfa haberi olmak dışında anlam taşımayan intiharlarla çok sık karşılaşacağız. İçimizden birileri dershane parası için inşaatta çalışırken ölüyor ya da annesinin aynı nedenden hapse girmesini kabullenemeyip intihar ediyor. Bu da elemeci sınavın diğer yüzü. Tek başına geleceğimizi değil hayatlarımızı çalıyorlar. Hayallerle süslü yollarda yüzlerce genç, rüyadan kalkıp yaşamdan kopuyor.

Öte yandan toplumsal muhalefetin önemli tarihsel gündemleri liselilerin mücadele sürecini de etkileyecektir. 30 Mart Kızıldere, 1 Mayıs, 6 Mayıs, 18 Mayıs gibi birbirinden önemli eylem günleri bahar döneminde mücadelede odaklaşılan süreçlerdir. Düzene karşı öfkemizi haykıracağımız ve işçi-emekçilerle kaynaşacağımız bu günler büyük önem taşıyor. Çünkü gençliğin geleceği bu kızıl günlerin anlattığı devrim ve sosyalizm davasındadır.

Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in katledilişlerinin yıldönümleri birer anmadan öte geleceğimiz için kavgayı yükselttiğimiz günler olmalıdır. Hepsi de gençliğin içinden çıkmış gelecek ve özgürlük istemleri için ihtilalci bir mücadeleyi esas almış bu önderleri kendi mücadelemizde yaşatmalıyız. Özelde reformist sol çevrelerin liseli gençliğinin

çokça istismarına konu olan bu önderleri devrimci bir bakışla bu kampanya döneminde daha güçlü çalışmalara konu etmeliyiz.

İlk dönemin başında liseli gençliğin sorunları açısından önemli başlıklar olan zorunlu din dersi ve anadilde eğitim konuları da kendilerine yer bulmuştu. Okulların açıldığı dönem başında ikinci dönem içerisinde bu gündemlere dair çalışmaları yoğunlaştırmak da hedeflerimiz arasındadır.

"Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleye!" kampanyası da anlamını burada bulmaktadır.

Bugün liseli gençliğin birikmiş sorunlarını çözememesinin gerisinde örgütsüzlük sorunu var. Yaşanan sorunlar ve çok önemli gelişmeler yaşansa dahi örgütsüzlükten dolayı adım atamıyoruz. Bu soruna karşı yanıtımız ise, somut mücadele örnekleri çıkarmak ve örgütlü mücadeleyi büyütmektir. Bu temel üzerinden şekillenen kampanyamızla olduğumuz her lise ve dershanede kapsamlı bir çalışma örmeyi hedefliyoruz. Kampanya ile bir tepki yaratmaktan çok, örgütlü birikimler yaratmaya çalışacağız. Bu bir lisede kantin boykotu süreci olurken diğer bir bölgede Devrimci Liseli Birliği'nin kurumsallaşması olacaktır. Bu çerçevede hedefimiz tek tek liselere dayanan bir örgütlülük düzeyidir.

Kampanyamızın temel hedefi örgütlü mücadele olduğu için, tüm çalışmalarımız buna göre şekillenecektir. Yapılacak liseli toplantılarından şenliklere örgütlü mücadele ihtiyacı ana vurgu noktası olacaktır.

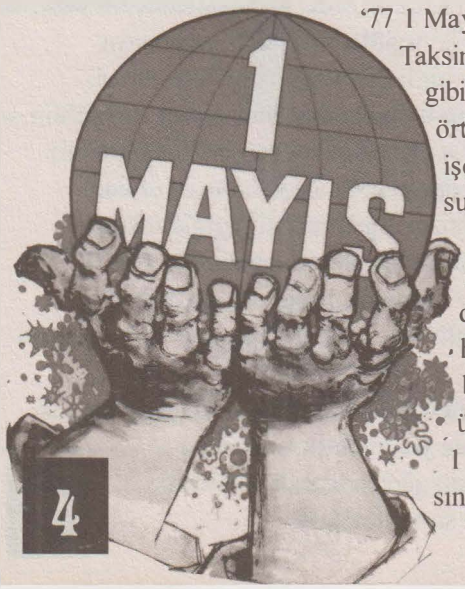
İkinci dönem boyunca kampanyayı güçlü kılmak, DLB çalışmasını yaygınlaştırmak ve örgütlülüğümüzü güçlendirmek önümüzde duran en temel sorumluluktur.

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

İlk kez 1856'da Avustralya'nın Melbourne kentinde taş ve inşaat işçileri, günde 8 saatlik iş günü için Melbourne Üniversitesi'nden parlamentoya kadar bir yürüyüş düzenler. Bu yürüyüşte uluslararası bir işçi gününün belirlenmesi konusunu gündeme getirirler. 1 Mayıs 1886'da, ABD'de kitlesel bir grev dalgası yaşanır. 8 saatlik işgünü talebiyle yapılan grevlere ve gösterilere yarım milyon işçi katılır.

3 Mayıs'ta ise Mc Cormick'e ait fabrikadan atılan ve grevde olan işçiler bir miting yapar. Miting alanı fabrikanın çok yakınındadır ve miting sona ermek üzereyken Mc Cormick fabrika düdüğünü çalarak içerdeki grev kırıcıları dışarı çıkartır. Grev kırıcıları protesto etmek için bir grup işçi fabrikaya yönelir ve çıkan kargaşada polis işçilere ateş açar. Dört öncü işçi ölür, onlarcası yaralanır.

4 Mayıs'ta Hymarket alanında bir miting çağrısı yapılır. Miting tam dağılırken, kürsünün önüne bir bomba atılır ve hemen polisin önünde patlayan bomba birini öldürür. Yetmişten fazla polis yaralanır. Bombayı kimin attığı açıklanmaz. Ancak bugün de birçok provokasyonu yaratan, işçi-emekçiler üzerinde terör estirmeye bahane yaratan kontrgerillanın bundan 123 yıl önce Amerika'da da kapitalist sistemin çıkarları için çalıştığı ortadadır. Bu arada yüzlerce işçi tutuklanır. Tutuklanan işçilerden sekizi yargılanmak üzere seçilir. Bu sekiz öncü işçinin büyük kısmı o gün Hymarket alanında bile değildir oysa. Mitinge katılanlar da, ya patlamadan önce ayrılmıştır ya da bombayı atabilecek konumda değildir. Ama bunlar önemli değildir. Katliamı gerçekleştiren devler tıpkı '77 1 Mayıs'ında Taksim'de olduğu gibi kendi pisliğini örtmek için işçileri suçlamıştır. Öncü işçilerden 4'ü idam edilir. Bir diğeri de hücresinde ölü bulunur.Bu olay üzerine her yılın 1 Mayıs'ı işçi sınıfının mücadele günü olarak ilan edilir.

Liseli gençlik talepleriyle 1 Mayıs alanlarına!

Her yıl 1 Mayıs'ta dünya işçi sınıfı alanlara çıkarak bir kez daha kapitalizme karşı öfkelerini haykırır, haklarını dillendirirler. 1 Mayıs'ı "işçi bayramı", "işçilerin günü" şeklinde lanse etmeye çalışmaktadır. bu yaratılmaya çalışılan yanılsama ile tarihe kanla yazılmış bir mücadele günü olduğunu unutturmaya çalışırlar. 1 Mayıs, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs, işçilerin, emekçilerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların taleplerini alanlara taşıdıkları, mücadelelerini ortaklaştırdıkları bir gündür.

Liseli gençlik 1 Mayıs sürecinde "eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "eleme sınavları kaldırılsın", "liselerde polis-idare işbirliği son bulsun" taleplerini ön plana çıkartılmalıdır. Bu talepler ekseninde liseli gençliğin örgütlü mücadeleye katılması ve liseli gençlik hareketinin ileriye taşınması sağlanmalıdır. Liselerden doğru bu talepler yükseltildiği takdirde 1 Mayıs alanına liselerden alınan güçle çıkılacaktır.

İşçi sınıfının direnişlerle militanlaştığı, metal işçilerinin toplu-sözleşme için grev kararlılığını kuşandığı bir dönemden geçerek 1 Mayıs'a yürüyoruz. Liseli gençliğin sınıfla bağlarının güçlenmesini, dayanışmayı büyütmesini sağlayacak adımlar atabilmeliyiz.

1 Mayıs'ın tarihsel gücüyle liseleri özgürleştirmeye!

İdama giderken *"Zenginin cenneti, yoksulun cehenneminden doğar..."* diyen Albert Parsons, *"İnsanlığa duyduğum sevgi için hayatımdan vazgeçerim..."* diyen Adolph Fischer, *"Onlar çoğunluğun yaşama, özgürlük ve mutlu olma hakkını çalıyorlar..."* diyen George Engel, *"Ben savunma yapmıyorum sizi itham ediyorum"* diyen August Spies başeğmezliğin, kararlılığın ve işçi sınıfı davasına bağlılığın örneklerini bizlere miras bırakmışlardır. Mücadele bayrağını kızıllaştıranlar sosyalizm mücadelesinde bizlere ışık tutuyorlar.

Kapitalizm = Açlık

Kapitalizm milyonlarca işçi ve emekçiyi açlığa ve yoksulluğa mahkûm ediyor. 18 Ocak'ta açlıktan ölen Kübra bebek bunlardan sadece biri... Kübra bebeğin babası iş kazası geçirdiği için çalışamıyor. Annesi ve diğer iki kardeşi, dilenerek hayatta kalma mücadelesi veriyor. Bu aile sadece bir örnektir. Oysa kapitalizmin açlığa ve yoksulluğa mahkûm ettiği milyonlarca insan ve aile var.

Kübra bebeği öldüren açlık kapitalizmin sömürü düzeninin sonucudur. TÜİK'in (Türkiye İstatistik Kurumu) araştırmalarına göre Türkiye'de yılda 203 kişi açlıktan ve açlığın neden olduğu hastalıklardan ölüyor. Bununla beraber tersanelerde yüzlerce işçi öldü ve ölmeye devam ediyor. Maden ocaklarında göçük altında kalarak ölen ve cesetlerine 8 ay sonra ulaşılan işçiler hala hafızamızda. Fabrikalarda iş kazalarından ölen işçiler ve sakat kalıp çalışamayan nice Kübralar'ın aileleri kapitalizmin kar hırsı yüzünden ölmüyor mu? Tüm bunlara karşın kapitalistler asgari ücreti açlık ve yoksulluk sınırının altında tutuyorlar.

Sadece Türkiye'de değil, Dünya Açlıkla Mücadele Kurumu Berlin'de 2001 yılı raporuna göre dünyada günde 24 bin kişi açlıktan ölüyor. Güney Asya'da her dört kişiden biri aç... Afrika'da günde onlarca çocuk açlıktan ölüyor. Sadece çocuklar değil ebeveynleri de ölüyor. Afrika'da nüfusun yarısı günde bir doların altında ücretle çalıştırılıyor. Çin'de iş kazasından ve açlıktan günde 13 kişi ölüyor. Hindistan'da 6 Ocak 1900'da tam 3 milyon 250 bin kişi bir günde açlıktan öldü. "Açlık mezarlarımız var" diye atasözleri bile var. Hindistan'da yılda 43.500 kişi iş kazaları geçiriyor. Kapitalizmin neden olduğu açlık ve yoksulluk, işçi ve emekçileri öldürmeye devam ediyor.

Bu sistem meslek liselileri staj adı altında sömüren sistemdir. Kapitalizm, bizleri liseden mezun olduktan sonra gerek işte, gerek üniversitede sömürmeye devam ediyor. Bugün Kübralar'ın babasını işsiz bırakan kapitalizm, biz lise lilere paralı eğitim dayatırken babalarımız fabrikalarda sömürülüyor. Bizi aç bırakan ve bize gerici eğitimi dayatan kapitalizme karşı parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için, açlığın ve sömürünün son bulması için DLB saflarında örgütlenelim, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütelim.

Zorunlu din dersleri kaldırılsın, anadilde eğitim istiyoruz!

Yaşadığımız dünyaya hâkim olan kapitalizm bir sömürü düzenidir. İşçileri, emekçileri, gençliği fabrikalarda, atölyelerde, okullarda, stajda sömüren, açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe terk eden bir düzendir. Kapitalizm aynı zamanda bir baskı ve zorbalık düzenidir. Kendi iktidarının sürekliliğini sağlamak için baskı ve zorbalığını kullanır. Bu baskı ve zorbalık sisteme muhalif olan herkese karşı azgınca kullanılır.

Baskı ve zorbalığı en katmerli olanı ise farklı kimliklere, kültürlere, mezheplere uygulanır. Amaçları kendi söyledikleri gibi "tek bayrak, tek millet, tek dil"dir. Yani faşizmdir.

Coğrafyamızda bir ulusa mensup oldukları ve dilini kullanmak, kültürünü yaşamak istediklerinden kaynaklı Kürt halkı 88 yıllık cumhuriyet boyunca katledilmiş, sürgün edilmiş, zindanlara atılmış, kaybedilmiştir. Patronların iktidarının olduğu Türkiye'de Kürt halkına kendi anadilini kullanma ve eğitim alma şansı dahi tanınmamıştır. Anadilini kullanmak ve anadilinde eğitim almak kişilerin en yaşamsal haklarından biridir. Anadilini kullanamayan bir toplum ne kadar dünyayı algılayabilir, bilimi ne kadar geliştirir. Anadil ulusların en yaşamsal hakkıdır.

Coğrafyamızda daha başka birçok kültür, kimlik, inanç yok edilmek istenmiştir. Bu saldırı ve yasaklamaların en başlıcalarından biri de Alevi emekçilere dönük yaşanmaktadır. Alevi emekçiler Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da diri diri yakılmıştır. İşyerlerinde, toplumda dışlanmıştır. Okullarda zorunlu din dersleriyle başka bir kültürün etkisi altına alınıp yok edilmek istenmiştir. Alevi öğrenciler namaz kılmaya, dua ezberlemeye zorlanmış bunları yapmadığı takdirde diğer dersleri de düşük verilerek bir baskı uygulanmıştır. Ya da oruç tutmadığı için sokak ortasında linç edilerek öldürülmüştür.

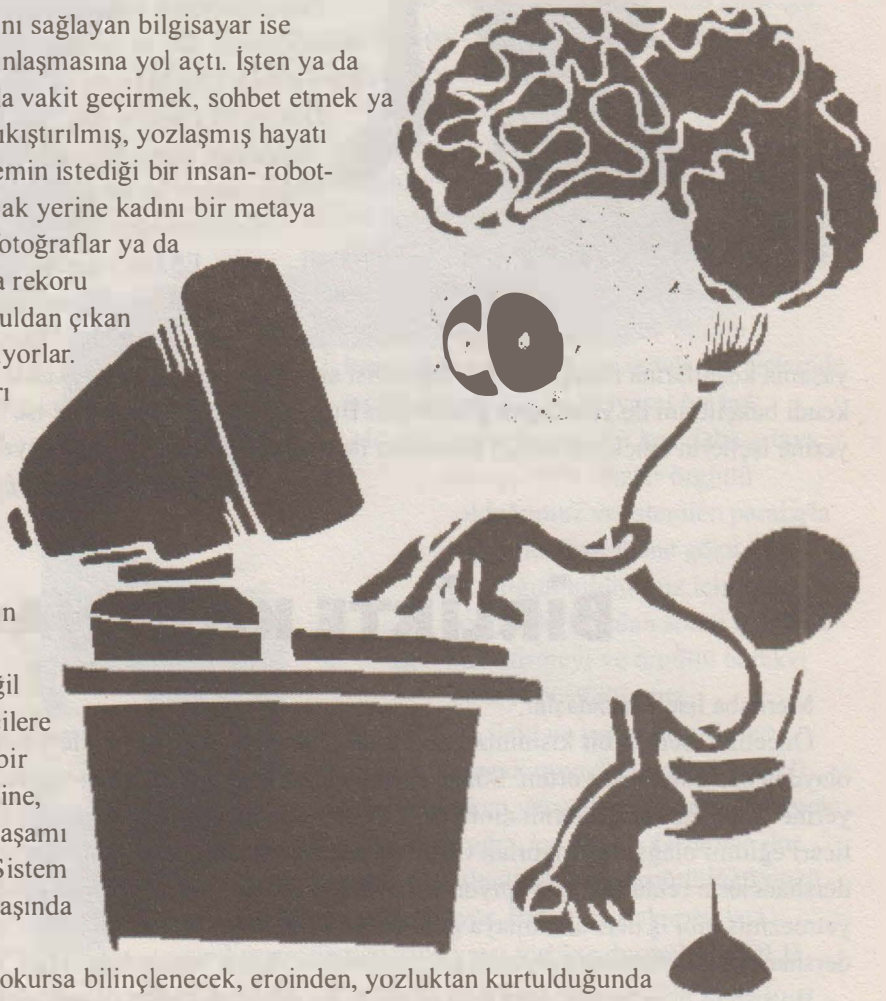
Vurguladığımız gibi Türkiye'de birçok kimlik, kültür yaşamaktadır. Patronların hüküm sürdüğü TC kuruluşundan beri bu kimlikleri yok etmek, tek tipleştirmek için elinden geleni yaptı, sınırsız baskı ve zor kullandı.

Biz DLB olarak geçmiş dönemde yürütmüş olduğumuz "Anadilde eğitim istiyoruz- Zorunlu din dersleri kaldırılsın" kampanyasıyla ezilenlerin taleplerini okullarımızda dile getirerek onların sesine ses kattık. Ve dahasını da yapacağız. Bunun için tüm liselileri DLB saflarında mücadele etmeye baskı ve zorbalık rejimine karşı gelecek ve özgürlük mücadelesine çağırıyoruz.

Esenyurt'tan bir DLB'li

Düzen teknolojiyi yozlaştırmak için kullanıyor!

Teknolojinin hızla geliştiği ve insanların gelişmeye uyum sağlamakta geri kaldığı bir dönemdeyiz. Herkesin elinde "alo" demek dışında her işe yarayan bir teknolojik alet. Evet, teknolojik alet denilince insan aklına büyük bir yenilenme geliyor. Böyle teknolojik aletler Türkiye'ye geldiğinde insanlar da Türkiye'nin de gelişmeden geri kalmadığına seviniyorlardı. Fakat herkesin hesaba katmadığı bir şey vardı. Teknolojik aletler amacına uygun şekilde kullanıldıkları sürece gelişmeydi. Aksi durumda gerilemeye yol açar. Bizim ülkemizde her araç amacının dışına çıktı. Bir iletişim aracı olan telefon, insanları tehdit ve taciz aracı haline geldi.

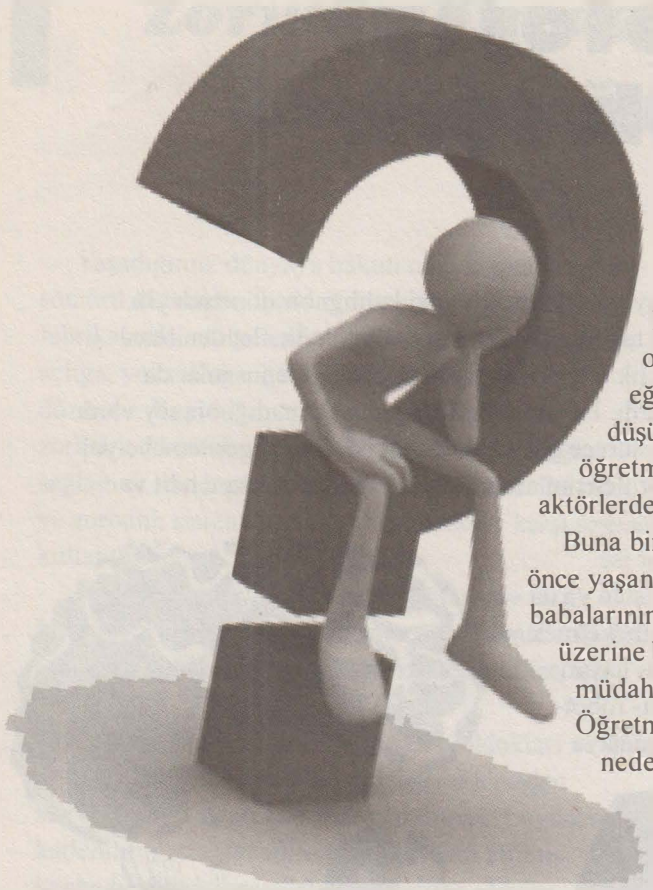
Bilgi paylaşımının kolay olmasını sağlayan bilgisayar ise yozlaşmanın, yalnızlaşmanın yaygınlaşmasına yol açtı. İşten ya da okuldan çıkan bir kişi arkadaşlarıyla vakit geçirmek, sohbet etmek ya da kitap okumak yerine bir siteye sıkıştırılmış, yozlaşmış hayatı yaşamayı tercih ederek tam da sistemin istediği bir insan- robot- haline geliyor. İnternetten bilgi almak yerine kadını bir metaya çeviren sistemin sitelere koyduğu fotoğraflar ya da tecavüz sahneleri paylaşıp tıklanma rekoru kırabiliyor. Bundan etkilenenler okuldan çıkan 14 yaşındaki bir kadına tecavüz ediyorlar.

Sonra da teknolojiyi kendi çıkarı için kullanan, insanların yok olmasını, yozlaşmasını para için isteyen sistemin koruyucularından yardım isteniliyor. Ama hiçbir şey yapılmıyor. Olaylara müdahale edilmiyor. Çünkü yaşananlar onların istediği gibi gidiyor. Çünkü onlar tacize, tecavüze, eroine, fuhuşa değil onurlu bir mücadele veren devrimcilere müdahale ederler. Onlar bilirler ki bir toplum eğer kendi kültürüne, emeğine, onuruna sahip çıkarsa insanca bir yaşamı isterse onların düzeni yok olacak. Sistem farkındadır ki bir insan internetin başında kalkıp arkadaşlarıyla sohbet ederse sorunlarının farkına varacak, kitap okursa bilinçlenecek, eroinden, yozluktan kurtulduğunda insanca bir yaşam isteyecek. Bunları bildiklerinden kaynaklı insanların yozlaşması için sadece uzaktan izliyor. Yoz bir toplumun ortaya çıkması için tüm gelişmeleri kullanıyor.

Onlar bizlerden korkuyorlar. Çünkü biz gençliği bu yozluktan sıyırıp insanca bir yaşamın adı olan sosyalizmin olabileceğini, bu yoz düzenin bir gün yıkılacağını gösteriyoruz.

Esenyurt'tan bir DLB'li

Nasıl bir eğitimci bu?

Hayatımızın her alanında bir şeyler öğreniyoruz. Kendimizi geliştiriyoruz. Herşeyin başı eğitim diyerek okullara gönderiliyoruz, gidiyoruz. Okullarda bize eğitim veren öğretmenlere bir şeyler öğrettiklerini düşündüğümüz için saygı duyuyoruz. Ancak bugün öğretmenler kapitalist eğitim sisteminin uygulanmasında baş aktörlerden birisi haline gelmiş durumda.

Buna bir örnek Ankara'da Etimesgut Lisesi'nde kısa bir süre önce yaşandı. Dil ve Anlatım dersi öğretmeni öğrencilerinin babalarının mesleklerini öğrenip onlarla dalga geçmiştir. Bunun üzerine bu duruma kayıtsız kalamayan bir öğrenci öğretmene müdahale etmiş böylece olay daha da büyümüştür. Öğretmenin bu tavrı öğrenciler arasında büyük bir tepkiye neden olmuştur.

Eğitim verimesi gereken bir öğretmenin işçi emekçilerin meslekleri ile dalga geçmesi affedilemez bir durumdur. Öfkemizi bugün insanları kölece yaşama koşullarına mahkum eden kapitalist sisteme yöneltmek gerekirken öğretmenin bu yaptığı, sistemin kendi bekçilerini de yarattığını gösteriyor. Bugün bizlere düşen görev ise bellidir; bu düzeni yıkmak ve yerine işçilerin emekçilerin işçi tulumları ile özgürce dolaşabileceği sosyalist bir düzen inşa etmektir.

Etimesgut Lisesi'nden bir Liselilerin Sesi okuru

BİRLİKTE KAZANACAĞIZ!

Merhaba liseli arkadaşlar,

Öncelikle ben de bir kısmınız gibi bir düz lise öğrencisiyim. Sizlere bugün okullarımızda yaşanan birkaç olaydan söz etmek istiyorum. Sözde eğitim almak için gittiğimiz liselerde artık öğretmenlerimizden, eğitim yerine dershane reklamlarını dinliyoruz. Aslında bizimle yanyana olması gereken öğretmenlerimiz bugün ticari eğitimi olağanlaştırıyorlar. Okullara verdiğimiz paralar yetmiyormuş gibi bir de bizlere çalıştıkları dershanelerin reklamlarını yapıyorlar ve bizleri oralara gitmemiz için yönlendirmeye çalışıyorlar. Tüm bunlar yetmezmiş gibi iş ders anlatmaya gelince ise sizin zaten bunları biliyor olmanız gerekiyor ya da zaten hepiniz dershaneye gidiyorsunuz diyerek geçiştiriyorlar. Yani o 'engin bilgilerini' bizlerle paylaşmıyorlar.

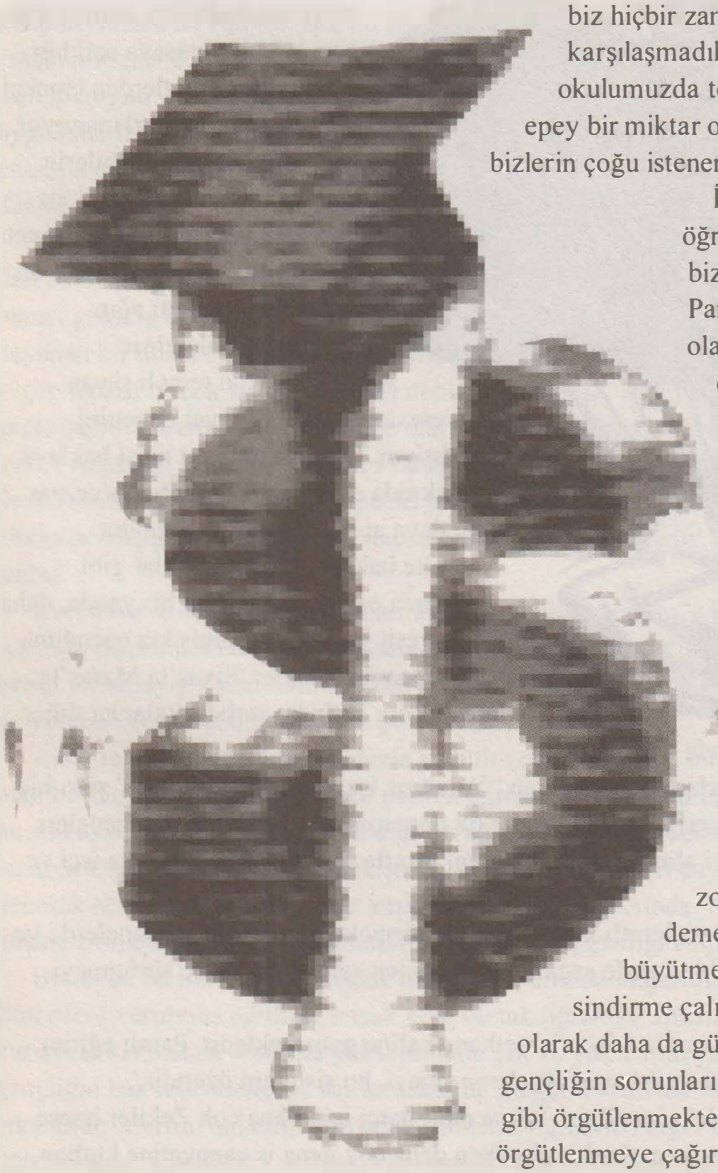
Bu sistem bize bir kez daha gösteriyor ki bu sistemde parası olanın eğitim hakkı var. Olmayanlar ise okullarda aldıkları daha doğrusu alamadıkları eğitimle yetinmek zorunda. Bu durum da eğitimdeki eşitsizliği bir kez daha gözler önüne seriyor. Bugün bilimsel bir eğitimin lafını bile edemediğimiz liselerimizde bizlere düşen görev "eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" şiarını yükseltmektir. Ben de bir liseli olarak tüm liselileri sorunlarına sahip çıkmaya ve hakları için mücadeleye çağırıyorum.

Dikmen'den bir Liselilerin Sesi okuru

Paralı eğitime karşı mücadelemiz sürecek!

Gün geçmiyor ki faşizan bir saldırı ile karşılaşmayalım. Faşist güçlerin ve onların kuklalarının her gün yeni bir oyununa ve saldırısına şahit oluyoruz. Bu saldırılara kimi zaman biz, kimi zaman çevremizdekiler, kimi zaman da tanımadığımız birçok insan maruz kalıyor. Düşündüğümüzde bu saldırıların artık sınırı aşmış olduğunu görüyoruz.

Ben sizlerle yaşadığım bir olayı paylaşmak istiyorum. Okulumuzda beden eğitimi dersi için son sınıflardan kişi başı 5 TL, daha alt sınıflardan ise 10 TL toplanmaya başlandı. Bizler artık her sene toplanan bu paralardan bıkmıştık. Bizlere top alınacağından, malzeme alınacağından bahsediliyordu fakat biz hiçbir zaman yeni bir top veya yeni bir malzeme ile karşılaşmadık. Üstelik 2500 öğrencinin eğitim gördüğü okulumuzda toplanan paranın miktarı hesaplandığında epey bir miktar ortaya çıkıyor. Son sınıf öğrencileri olan bizlerin çoğu istenen bu paraları vermedik.

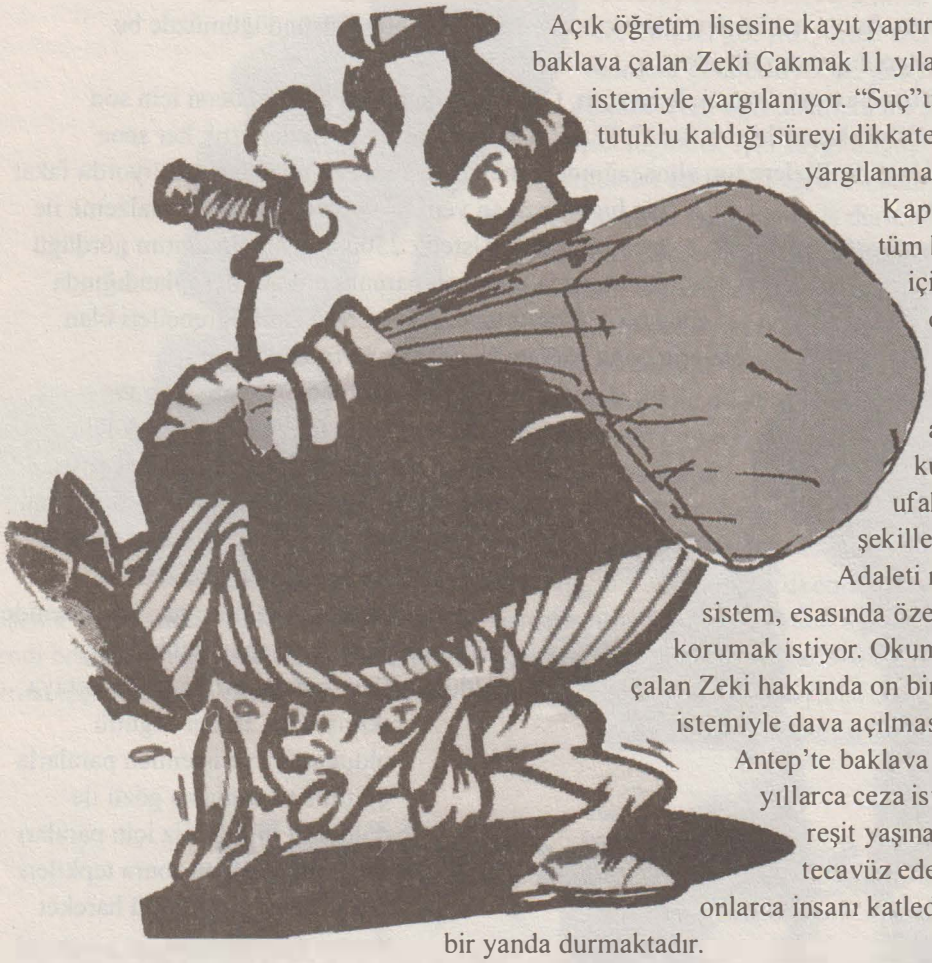
İstedikleri parayı alamayan idare ve öğretmenler bunun üzerine sindirmek için bizleri not ile tehdit edip sindirmeye çalıştı. Parasını vermeyenlere öğretmenler sözlü notu olarak en yüksek 60 verdi. Fakat asıl mesele örgütsüz olan öğrencilerin bu durum karşısında tepkisiz kalmasıydı. Bu sistemde eğitimin parasız ve anayasal bir hak olduğu yalanı burada bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Bizler örgütlü olduğumuz ve istenilen paralarla eğitime ticarethane gözü ile bakıldığını bildiğimiz için paraları vermedik. Bundan sonra tepkileri birleştirmeyi ve örgütlü hareket etmeyi düşünüyoruz.

Peki ne yapmalıyız? Hep susacak mıyız? Bugün 5 lira, 10 lira derken yarın daha fazlasını vermek zorunda kalacağız, kalıyoruz. O zaman dur demek için örgütlenmemiz ve örgütlülüğümüzü büyütmemiz gerekiyor. Bizler bu haksızlıklara sindirme çalışmalarına karşı birlikte durmalıyız. DLB olarak daha da güçlenmeli, sesimizi duyurmalıyız. Liseli gençliğin sorunlarına çözüm üretmeliyiz. Bu da her zamanki gibi örgütlenmekten geçiyor. Sizleri DLB saflarına örgütlenmeye çağırıyoruz!

Etimesgut Lisesi'nden bir Liselilerin Sesi okuru

Okul kaydını yaptırmak için baklava çalan öğrenciye 11 yıl hapis istendi...

En büyük hırsız düzeninizdir!

Açık öğretim lisesine kayıt yaptırmak için Adana'da baklava çalan Zeki Çakmak 11 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılanıyor. "Suç"unu kabul ettiği için hakim tutuklu kaldığı süreyi dikkate alarak Çakmak'ı tutuksuz yargılanmak üzere tahliye etti.

Kapitalizmde sağlıktan eğitime tüm haklar piyasaya açıldığı için bu hizmetlerden emekçi çocukları yararlanamıyor. Zeki ve onun gibilerin elinden eğitim hakkını alan sistem, özel mülkiyeti kutsayarak ona yönelen en ufak bir hareketi ağır şekillerde cezalandırır.

Adaleti mülkün temeli sayan sistem, esasında özel mülkiyet düzenini korumak istiyor. Okumak için on tepsi baklava çalan Zeki hakkında on bir yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açılmasının sebebi budur.

Antep'te baklava çalan çocuklar gibi yıllarca ceza istenen Zeki bir yanda, daha reşit yaşına gelmemiş kız çocuğuna tecavüz edenler, Sivas'ta Maraş'ta onlarca insanı katledip serbest kalanlar diğer bir yanda durmaktadır.

Liseli gençlik mücadelesinin en önemli şiarlarından biri olan "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" şiarı hiç bu kadar elle tutulur hale gelmemişti. Dönüp geriye bakıldığında '68 dönemindeki gibi bugünün gençleri olarak bizler de sınıf mücadelesindeki yerimizi almalıyız. Sonuçta bir tarafta sermaye, diğer tarafta işçi ve emekçiler durmaktadır.

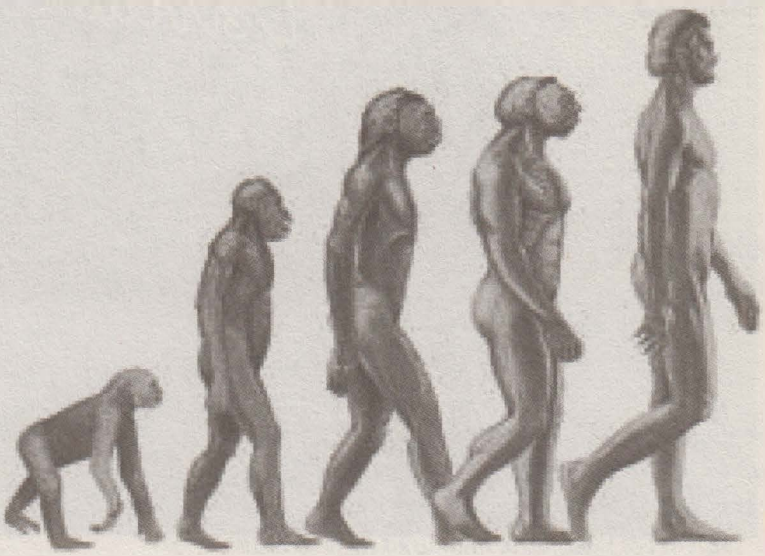
Bu düzen işçi sınıfını asalaklara servet üreten ücretli köleler olarak görmektedir. İşçilere tersanelerde ve madenlerde ölümü reva görürken, öldüremediklerine de asgari ücret denilen sefalet ücreti ile sürünmeyi dayatmaktadır.

Eğitim kurumlarını da sermaye daha çok kazansın diye ticarethane haline getirmektedir. Paralı eğitim, gerici müfredat, baskıcı disiplin yönetmelikleri ve iki aşamalı eleme sınavı, bu sistemin özetidir.

Bu düzene ve onun adaletine karşı mücadele vermeliyiz. Yoksa okul harcı için daha çok Zekiler hapse gönderilir. Yine harç parasını ödeyemediği için inşaatlerde çalışırken daha çok genç iş caneyetine kurban edilir.

Kısacası gelecek adına önümüze 5 seçenek sunulsa da, bugün tek seçenek mücadeledir.

Evrim geçirmeyen düzene dair...

Eğitimin temelinde bilim olması gerekir. Fakat biz liselerde bilimsel eğitim göremiyoruz. Liselerde bilim adına gerçekleştirdiğimiz tek şey ancak mikroskoptan bakmak oluyor. Laboratuar ya yok ya da depo niyetine kullanılıyor. Yapılabilecek deneyler ise kitap sayfalarında kalıyor. İşte bu tablo esasta bilimsel eğitime dair bir kaygı taşınmadığını gösteriyor. Liselerde uygulananlar, sisteme uygun birey yaratma çabasından başka bir şey değildir.

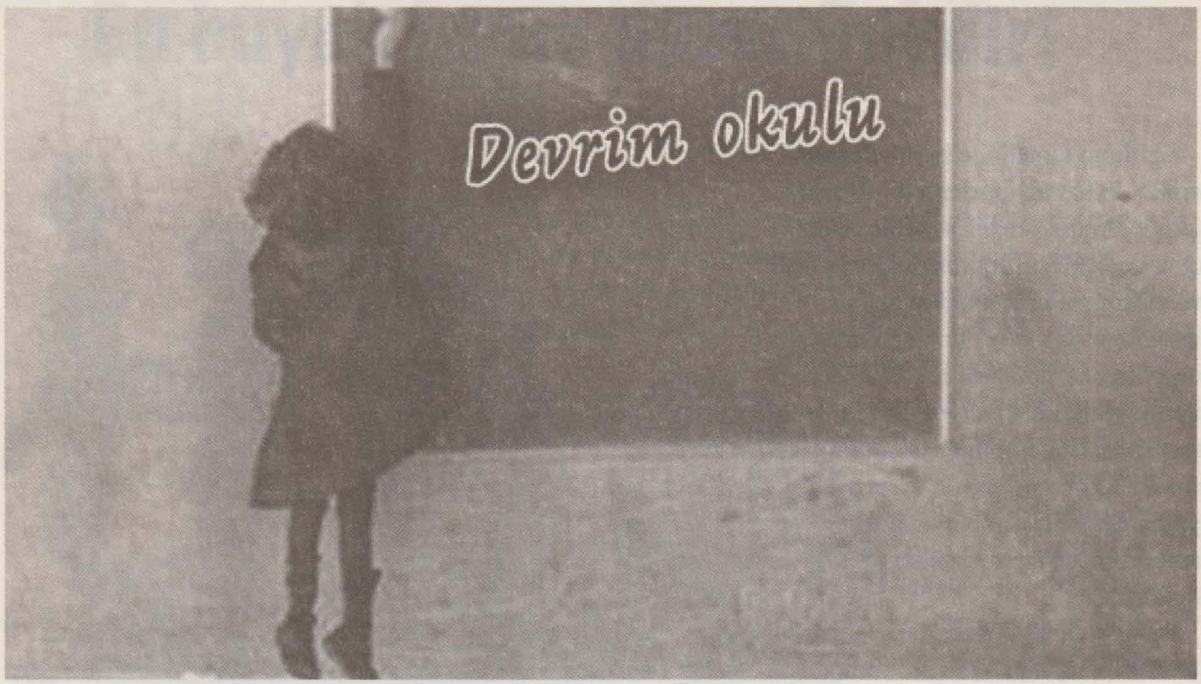
Bunun için evrim teorisi saçmalık ilan edilirken, diğer yandan yaradılış inancı göklere çıkarılır. Bilimsel temele dayanan bir düşüncenin kanıtlanmamış hali teoridir. Aynı zamanda çürütülmemiş olması gerekir. Ama evrim teorisi birçok kanıta dayansa dahi "saçmaymış" gibi gösterilmeye çalışılıyor. Gerici anlayış, bulunan geçiş çağı fosillerini bile mantıksız olarak değerlendiriyor. Teoriye karşı, "mantıkla cevap" bile bilime aykırı olmasına rağmen bu eğitim sisteminde ise gayet normal karşılanıyor. Buna karşın Harun Yahya denen soytarının hazırladığı filmdeki plastik böcek yaradılış inancına kanıt olabilmektedir! Ve bu film yüzlerce okulda sosyal etkinlik kapsamında gösterilmektedir. İşte düzene uygun kafalar yaratmanın ikinci adımı.

Evet evrime dair tepkili olmaları anlaşılır; çünkü "evrim"e karşı direniyorlar. Çünkü bu aslında, sermaye düzeninin hala ilkel çağda olduğunun bir kanıtıdır. Patronların düzeni evrimi tamamlamamış, hala gerici bir anlayışla şekillenmektedir. Evrimin dışında kalarak matbaanın gelişini 200 yıl geciktirenler şimdi de youtube.com sitesini yüzlerce gün kapalı tutabilmektedir.

Aslında bu konuya dair çok fazla yazıldı ve çizildi. Ama bu konuyu yine masaya yatırmamıza neden olan bir durum var. Bir öğretmen okulda öğrencilerine evrim teorisini anlattığı için cezalandırıldı! Gelinen bu son aşamayla birlikte eğitime dair bir söz söylemek gerekir. Yoksa hayatımıza olağanlaştırılarak sokulan onlarca saldırı gibi bu da hazmedilecek. Hatta daha ağırları dayatılacak. "Evrim teorisine tahammülsüzlük" denerek açıklanamayacak kadar kapsamlı bir olgu var ortada. Asıl sorun inkarın karşısına bilimsel düşüncenin çıkışıdır. Asıl tahammülsüzlük düzenin çizdiği sınırın dışına taşan özgürlüktür!

Bizim de bu mevzudan rahatsız olmamızın altında özgürlüğe duyduğumuz özlemimiz yatmakta. Zincirlere vurulmuş eğitimle ancak köle olmak öğrenilir. Zincirleri parçalamanın ilk adımı bunun gibi durumlar karşısında sesimizi yükseltmenin yol ve yöntemini yaratmaktır. Evrime saldıranlar, esasta öğrenci gençliğin hak mücadelesine saldırmaktadır. Bugün evrim teorisine saldıran, karşımıza tek tip kıyafeti çıkarandır. Evrimi anlattığı için cezalandırılan öğretmen diğer bir lisede katkı payı toplamayı reddeden öğretmendir. Kıyaslama ve karşılaştırmaların listesi uzatılabilir. Ama hepsinin ortak paydası liseli gençliğin önünde duran geleceksizlik ve gasbedilen özgürlüğüdür. Bir kez daha bu vesileyle "Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleye!" diyoruz.

ESENYURT'TA DEVRİM OKULLARI

Esenyurt DLB olarak Devrim Okulları'nı yarıyıl tatilinde gerçekleştirdik. Liselilerin canlı bir şekilde tartışmaya katıldığı iki dersi geride bıraktık. Dönem boyunca da Devrim Okulları'na devam etme hedefini önümüze koyduk.

İlk ders:

"Kapitalizmin çemberini kırıyoruz. Mücadele sıralarından, sokağın sıcaklığından Devrim Okulları'nı inşa ediyoruz. Kapitalizmin köle yetiştiren kışla tipi liselerinde yıllarca okumaya mahkum edilen liseli gençliği bugünü ve geleceği anlamaya, örgütlü mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz" diyerek ara tatilde başlattığımız Devrim Okulları vesilesi ile eğitim ve tartışma programı oluşturduk.

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde biraraya gelen liseliler olarak ilk derste öncelikle Devrim Okulları'nın hedefleri üzerine konuştuk. İlk tartışma başlığımız "Devrimci gençlik hareketi tarihi" idi. İlk dersimizde 80'lere kadar gelişen süreç üzerine ayrıntılı bir tartışma gerçekleştirdik.

Ekim Gençliği'nden bir temsilcinin gençlik hareketi üzerine sunumu ile dersimiz başladı. Bu topraklarda 80 darbesine kadar gelişen sınıf hareketi, gençlik hareketi ve toplumsal mücadele dönemsel özellikleri, eksiklikleri üzerine sohbetler edildi. Türkiye'de gençlik hareketi tarihi denildiğinde üniversiteli gençlik hareketini tartışmış olsak da bu süreçlerde liseli gençliğin mücadelede durduğu yer ve liseli gençlik mücadelesinin durumu üzerine de aktarımlar yapıldı.

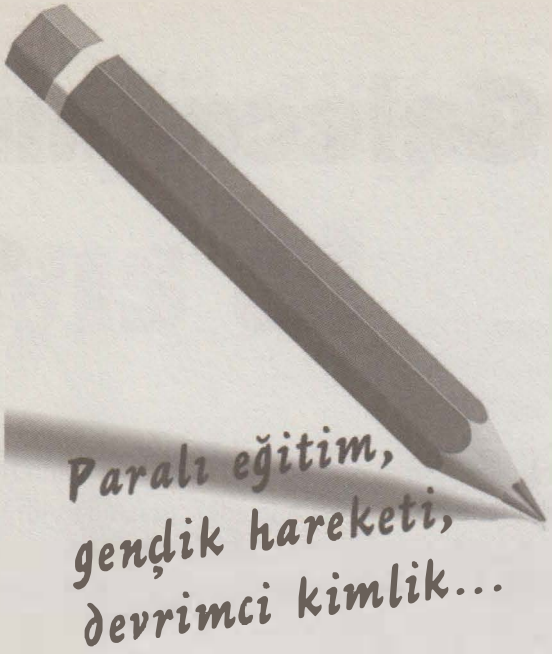
İkinci ders:

Devrim Okulları'nın ikinci dersinde "80'den günümüze yakın dönem gençlik hareketi tarihi" üzerine tartışmalar gerçekleştirdik.

12 Eylül sonrası devrimci mücadelenin seyrine dair bir tartışma ile başladık. 80 darbesinin topluma dönük çok yönlü saldırılarının ve baskılarının toplumda yarattığı travmanın sonuçlarının bugün karşımıza nasıl çıktığı üzerine sohbet ettik. Devrimci örgütlerin tutumu ve o günden bugüne yaşanan irade kırılması üzerine konuştuk.

Bu tartışmanın sonrasında 80 sonrası gençlik mücadelesi üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Sunumun sonrasında liselerdeki mücadelenin güncel seyrine dair sohbet ettik.

DLB/Esenyurt

ANKARA'DA "DEVRİM OKULU"

Devrimci Liseliler Birliği'nin ara tatilde başlattığı "Devrim Okulları" çalışması Ankara'da da sürüyor. Ankara'da ders başı yapan DLB'liler teorik ve tarihsel birçok konu üzerinde canlı tartışmalar yürüttüler.

1. Gün:

Devrim okullarının Ankara'daki birinci ders günü Eğitim-Sen'de başarı ile gerçekleşti.

Okulun açılışında OSTİM'de hayatını kaybeden işçiler adına saygı duruşu yapıldı. Ardından devrim okullarını neden gerçekleştirdiğimize dair kısa bir konuşma gerçekleştirildi.

Devrim okulları Sincan, Dikmen ve Mamak'tan gelen liselilerin sunumları ile devam etti.

Mamak'tan bir liseli YÖK ve YÖK düzeni üzerine bir sunum gerçekleştirdi. YÖK'ün ne için kurulduğu ve hangi amaca hizmet ettiği üzerine yapılan ve Bologna sürecine de değinen sunumu canlı tartışmalar takip etti.

Ardından Dikmen'den bir liseli paralı eğitim üzerine sunum yaptı. Sunumun ardından katılımcılar okullarında yaşadıkları sorunları dile getirdiler. Tartışmada liselilere üniversitelerin bir gelecek olarak dayatıldığı, bunun için milyonlarca kişinin dershanelere gittiği ve ancak üniversitelerden mezun olan gençliğin diplomalı işsizler kervanına katıldığı vurgulandı. Kurtuluşun üniversitelerde değil, örgütlü mücadele olduğunu üniversitelere gideceksekte bu bilinçle gidilmesi gerektiği vurgulandı.

Paralı eğitim sunumunu sırası ile, İncirli, Sincan ve Mamak'tan gelen liselilerin gerçekleştirdiği 'eleme sınavları, bilimsel eğitim, laik eğitim, anadilde eğitim ve disiplin cezaları' sunumları izledi. Bu sunumlar çerçevesinde oldukça canlı ve verimli tartışmalar gerçekleştirildi.

Son olarak yayın değerlendirmesi yapıldı ve yayına daha fazla katkı sunup, olabildiğince fazla liseliye ulaştırma kararı alındı. Yaklaşık 3 saat süren devrim okulunun ardından OSTİM'de katledilen 20 işçi için düzenlenen basın açıklamasına katılındı.

2. Gün:

Devrim okulunda 2. gün sunumu Türkiye devrimci harektinin tarihi ve komünist hareket üzerine oldu.

Sunum Türkiye'de devrimci hareketin ilk şekillenişinin anlatımı ile başlandı. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının TKP'nin kuruluşu anlatıldı. Daha sonra 60'lara hakim sosyalist hareket ve 70'li yıllarda bunun içinden devrimci hareketin şekillenme süreci anlatıldı. '70'li yılların devrimci hareketinin kendini sosyalist olarak tanımlasa da işçi sınıfından ve iktidar bilincinden uzak olduğu belirtildi. Bu sorunun 87 yılından sonra sınıf devrimcileri ile aşıldığı ve yeni bir dönemin başladığı belirtildi.

Bu sunumun ardından ise "devrimci ve örgütlü kimlik" sunumu gerçekleştirildi. Sunum Habib Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların hayatından örnekler üzerine kurulmuştu. Yoldaşlarımız, devrimci örgüte sarsılmaz bağlılık, eleştirel-özeleştirel tutum, tasfiyecilik karşısındaki net tutum gibi çeşitli özellikleriyle kapsamlı bir şekilde sunuma konu edildi.

Geleceğimiz 1

Bahar döneminde sermaye açısından kanlı bir tarihin bilançosu olan tarihsel gündemler devrimci mücadele açısından direnişin ve baş eğmezliğin manifestolarıdır. Bu geçmiş mücadelenin sarp yollarında ilerlerken bizlerin dirençli olmasını sağlayacaktır. Bu mirasın ışığında geleceğe yürüyeceğiz.

Geçmişin devrimci mirasından aldığımız gücün yanı sıra Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının yaktıkları isyan ateşleri de mücadelemizin besleneceği, güç alacağı birçok örnek ortaya çıkardı. Günlerce sokaklardan ayrılmayan, militan eylemlerle seslerini yükselten, diktatörleri deviren Kuzey Afrika'nın ve Ortadoğu'nun gençliği, işçi ve emekçileri bizlere yürünmesi gereken yolu göstermişlerdir.

Bu dönem boyunca yürüteceğimiz kampanyanın, faaliyetlerin yerel çalışmalarımızı ve örgütlülüğümüzün bütününü güçlendirmesi temel hedefimiz olmalıdır. Bu hedefe kilitlenmek DLB için yaşamsaldır. Bahar dönemi çalışmalarımız bu gündemlerin de ele alınacağı, liseli şenliklerimiz, 1 Mayıs faaliyetimiz, Mart ve Haziran aylarındaki eleme sınavlarına karşı eylemlerimizle büyüyecektir.

Ortadoğu halklarının isyan ruhuyla 1 Mayıs'a!

Kuzey Afrika'da başlayan Ortadoğu'ya sıçrayan ayaklanmalar emperyalizmin bölge üzerindeki egemenliğini sarsıp, ülkelerdeki maşaları diktatörleri devirdi. Tunus, Mısır, Libya, Ürdün, Cezayir, Fas, Bahreyn, Yemen, Umman, Suudi Arabistan... Kapitalizmin kriziyle birlikte artan yoksulluk, işsizlik ve sömürünün en çok etkilediği, yıllardır sırtını emperyalizme yaslayan yönetimler tarafından despotça yönetilen ülkelerdir bunlar.

İsyanların kıvılcımını Tunuslu emekçiler çaktı. Tunuslu emekçilerin isyanını ise diplomalı bir işsiz gencin bedenini tutuşturmasıyla yaktığı kıvılcım alevlendirdi. İşportacılıkla geçinmeye çalışan 26 yaşındaki Muhammed Buazizi'ydi bu genç. Yıllardır biriken öfkenin patlamasına, dalga dalga yayılmasına

ve özgürlüğümüz için Mayıs'a!

vesile oldu.

Liseli genç komünistler olarak liselere halkların isyanını ve militanlığını taşımalıyız. Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da başkaldırıya neden olan sorunlar, bizim de yaşadığımız sorunlardır. Bu nedenle bu isyan ruhunu okullara taşımak için yoğunlaşmalıyız.

Eleme sınavlarına karşı 1 Mayıs'a!

Üniversiteye giriş sınavının ilk aşaması olan YGS (Yükseköğretime Giriş Sınavı) 27 Mart 2011 tarihinde yapılacak. Liseli gençlik sınav maratonundaki sınavdan sınava koşulacak. Eleme sınavlarında yapılan sahtekarlıklar, sınavı kötü geçti diye intihar edenler, psikolojik sorunlar yaşayanlar her geçen gün artıyor. Eğitim sürecinin toplamı gibi eleme sınavları da tamamen kar merkezli alanlardır.

Eleme sınavlarına karşı yürütülecek mücadele paralı eğitime, geleceksizliğe karşı verilen mücadelenin önemli bir alt başlığıdır. Geçen sene

ortaya çıkan sahtekarlıklar, yaratılan rekabet, geleceksizlik, paralı eğitim gibi birçok başlığın kesiştiği eleme sınavları Mart ve Haziran aylarında gerçekleşecek. Seminerlerle, eylemlerle, mitinglerle bu konu, tüm dönem boyunca işlenmelidir.

Paralı eğitime karşı 1 Mayıs'a!

Paralı eğitim trajik bir dizi örnekten de görüleceği üzere gençliğin hayatını karartmaktadır. Kayıt parası için baklava çalanlar(düzen bunu yapan genç hakkında bir de yılları bulan cezalar istiyor), intihar edenler, inşaatlerde çalışırken iş cinayetlerine kurban gidenler...

Her yıl okul parasından dershane ve sınav parasına birçok örnek karşımıza çıkıyor. Gençliğin büyük kısmı eğitim hayatını yarıda bırakıp kölece koşullar altında çalışmaya başlıyor. Öğretime hayatına devam edebilenlerin de her adımda başka bir isimle istenilen paralarla beli bükülüyor. Şehir içi hatlara yapılan zamlar, servis ücretleri, kantin fiyatları da liselileri etkileyen ekonomik sorunlardır.

Geçtiğimiz dönem kantin fiyatlarının pahalı olmasına karşı liselerde gerçekleştirilen boykotlar, dayanışma masaları ve eylemler önemli deneyimlerdi. Bu deneyimler yaygınlaştırılmalı ve eğitim sürecinin ticarileştirilmesine karşı 1 Mayıs alanına çıkılmalıdır.

Anadilde eğitim hakkı için 1 Mayıs'a!

Geçen dönem DLB'nin yürüttüğü faaliyetlerin temel bir başlığı anadilde eğitimdi. Dönemin başlamasıyla birçok Kürdistan ilinde başta lise öğrencileri olmak üzere toplumun birçok kesiminin katıldığı "anadilde eğitim" talebiyle eylemler gerçekleştirildi. Demokratik Toplum Kongresi'nin (DTK) çağrısıyla "çok dilli yaşam" ve "anadilde eğitim" talepleri için başlatılan imza kampanyası çerçevesinde toplanan 1 milyon 100 bin imza 24 Şubat günü meclise sunuldu.

Seçimler sürecinin de taleplerinden ve tartışma başlıklarından biri olacak anadilde eğitim talebi bahar dönemi çalışma hattımızın temel bir parçası olmalıdır. Liseli gençliğin bu talebi sahiplenmesi için çalışmalı, bu talebin ne anlama geldiği, bu sorunun gerçek çözümü konusunda liselileri bilgilendirmeye devam etmeliyiz. Anadilde ve eşit eğitim için 1 Mayıs alanına çıkılmalıdır.

DLB'yi güçlendierek 1 Mayıs'a!

Liseli gençliğin talepleriyle, gelecek ve özgürlük özlemini birleştirerek mücadeleyi ilmek ilmek örmeliyiz. Kampanyamızı genel hatlarıyla propaganda ederken veya talepler eksenli faaliyet yürütürken de kitle çalışması ayağını unutmamalıyız. Mutlaka yaygın ve kalıcı ilişkiler çıkartmalıyız. 1 Mayıs öncesinde örgütlenecek şenlik, etkinlik vb ön çalışmalarında birçok yeni liseye ulaşabilmeli, olduğumuz liselerdeki çalışmalarımızı güçlendirmeliyiz.

Bir süredir yürüttüğümüz çalışmaların kesintili olduğunu belirtmek gerekir. Kimi yerlerde DLB çalışması adına adımlar atmakta atıl kalındığını da belirtmeliyiz. Bu eksikliğimizi aşmak 1 Mayıs sürecinin temel sorumluluğu olmalıdır.

Bahar döneminin başından 1 Mayıs'a kadar ilk hedefimizi eksikliklerimizi aşmak olarak belirleyelim. 1 Mayıs süreci bu doğrultuda iyi değerlendirildiğinde çalışmalarımız daha güçlü ve kalıcı devam edecektir. Liseli genç komünistler olarak gelecek ve özgürlük mücadelesini büyütmek için liseli gençliği devrim ve sosyalizm davasına, DLB saflarına kazanarak yolumuzu yürümeliyiz.

Nükleer "kararlılığı" sürüyor

Japonya'da meydana gelen 8,9'luk deprem ve ardından gelen tsunami büyük bir nükleer felakete kapı araladı. Japonya'daki nükleer tehlikenin 1986'da yaşanan Çernobil faciasına benzer bir felakete yol açabileceği belirtiliyor.

Kapitalizmin 'nükleer sevdası' insanlığı bir kez daha büyük bir facianın eşiğine getirmiş bulunuyor.

Ülkedeki nükleer santrallerin patlamasıyla oluşacak nükleer serpintinin, Asya'nın büyük bölümü ile Amerika'da felakete neden olabileceği ifade ediliyor.

Japonya`nın kuzeydoğusunu yerle bir eden depremin ardından bilanço her geçen gün büyürken, depremden zarar gören nükleer santrallerde yaşanabilecek büyük çaplı bir patlama ve ardından gelecek radyoaktif sızıntı felaketi küresel boyutta bir faciaya neden olabilir.

Kimi uzmanlara göre, patlama sonrasında oluşacak radyoaktif bulutların, güçlü rüzgarların da etkisiyle Pasifik Okyanusu'nu geçerek Japonya'dan 8 bin km. uzaktaki ABD'nin batı sahillerine, hatta tüm ABD kıtasına ulaşabileceği ifade ediliyor.

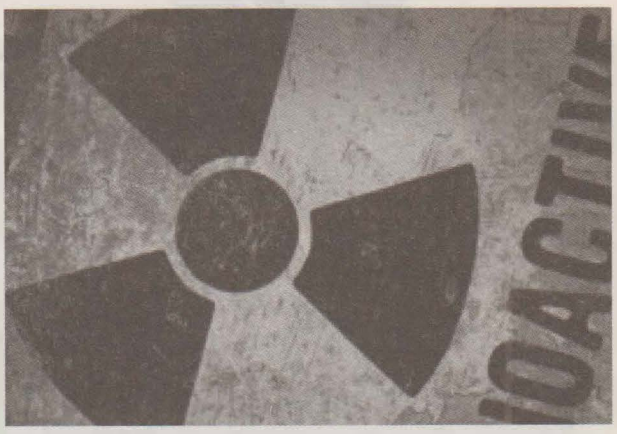
Nükleere sevdalılar

Fakat nükleer tehlike, sermaye hükümeti AKP'yi nükleer santral sevdasından vazgeçirmedi.

Son olarak, Maraş Afşin'de 9 işçinin yaşamını yitirdiği göçüğü "sıradışı" olarak nitelendiren açıklamalarıyla dikkat çeken Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, Japonya'da yaşanan nükleer tehlike için de aynı ifadeyi kullandı. Nükleer projelerinden vazgeçmeyeceklerini söyledi.

Bir televizyon kanalında nükleer santral ve akaryakıt fiyatları konularındaki soruları yanıtlayan Yıldız, Mersin-Akkuyu'da kurulması planlanan nükleer santral projesiyle ilgili kararlılıklarının devam ettiğini dile getirdi.

Japonya'daki nükleer santralde meydana gelen kazanın "çok sıradışı bir kaza olduğunu, fakat bundan da çıkartılacak dersler bulunduğunu" ifade eden Yıldız, Japonya'da söz konusu santraldeki problemin depremden değil, tsunamiden kaynaklandığını söyleyerek nükleeri

savundu.

Nükleer santral projeleriyle ilgili müzakerelerin devam ettiği bilgisini veren Enerji Bakanı, müzakerelerde nihai bir noktaya gelinmediğini bildirdi. Yıldız, "Depremin olası sonuçlarının anlaşmamazı nasıl etkileyeceğini şu anda ben kestiremiyorum. Bizim açımızdan kararlılığımız devam ediyor" diye konuştu.

Türkiye'ye yapılan santralin en iyi santrallerden bir tanesi olacağını iddia eden Yıldız, "Biz en iyisini yapacağız prensibiyle yola çıktık, inşallah da bunu gerçekleştireceğiz" dedi. Şimdiye kadar, kapitalistlerin kar hırsı sonucu yaşanan birçok işçi katliamına sessiz kalan Enerji Bakanı, birçok meslek örgütünün tepki gösterdiği Akkuyu`da kurulmaya çalışılan nükleer santral projesiyle ilgili ilginç yanıtlar verdi.

Akkuyu'da deprem riski bulunup bulunmadığı konusundaki bir soru üzerine de Yıldız, Akkuyu'da deprem riski görülseydi santralin oraya yapılmasına karar verilmeyeceğini iddia etti.

Akkuyu fay hattına yakın

Birçok bilim insanı, 300 km uzunluğundaki Ecemiş Fayı'nın Mersin Akkuyu'da nükleer santralin kurulacağı bölgenin 20-25 km yakınından geçerek denizde devam ettiğini, aktif bir fay özelliğine sahip olduğunu, 6-7 büyüklüğünde bir deprem için tehlikeli bir enerji birikimi oluşturacak suskun tarihsel bir sürece sahip olduğunu belirtiyor.

Hergün 8 Mart, hergün kavga!

Sınıfların doğuşuyla birlikte kadın için başlayan eşitsizlik sistemi, kapitalizmle birlikte katınerlenerek devam ediyor. Kapitalizm, işçi ve emekçi kadınlar için çifte sömürü, baskı ve şiddet demektir. İşçi ve emekçi kadınlar bu sömürü çarkına karşı mücadele bayrağını yükseltmişlerdir.

New Yorklu 40 bin dokuma işçisi 8 Mart 1857 tarihinde "eşit işe eşit ücret", "çalışma koşullarının iyileştirilmesi" ve "oy hakkı" talebiyle iş bırakarak alanlara çıktılar. Polisin eyleme azgınca saldırısı sonucunda 129 kadın işçi katledildi. 1910 tarihinde toplanan 2. Sosyalist Enternasyonal'de bu gün, Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi.

Kapitalizm en çok işçi ve emekçi kadınları vuruyor!

Kapitalizm tüm işçiler, emekçiler ve ezilen halklar için geleceksizliktir. Bu sömürü ve talan düzeninde kadınlar, ellerinden alınan haklarıyla her daim sorunları daha fazla yaşıyor.

Kadını eve köle yapan zihniyet, kölece çalışma koşullarında onu daha düşük ücretlere ve güvencesiz çalışma koşullarına mahkum ediyor. Yıllardır işçi ve emekçi kadınlar işçi sınıfının birçok hakkını kazanmak için yaşamın yarısı oldukları gibi kavganın da yarısı olmuşlardır. Yürütülen mücadeleler ile eşit işe eşit ücret, kreş, emzirme odaları, doğum öncesi ve sonrası izinler, hamile kadınların çalışma koşullarında iyileştirmeler, doğum yardımı, sendikalaşma, sigorta, 8 saatlik işgünü vb. talepler kazanılmıştır. Sermaye düzeni her koşulda bu hakları gasbetmek için saldırganlığını artırmıştır/artıracaktır.

Kapitalizm, işsizlik ve geleceksizlikten başka bir şey vermiyor. Geleceksizlik saldırısı ile karşı karşıya kalan genç nüfusun önemli bir kısmını da genç kadınlar oluşturuyor.

Kadının kurtuluşu sosyalizmle başlar!

Kapitalizm, pembe yalanlar dağıtır ama işsizlik ve geleceksizlikten başka bir şey vermez!

Kapitalizm, sahte özgürlük vaadlerinde bulunur ama kölece bir yaşamdan başka bir şey vermez!

Kapitalizm, "her şey iyiye gidiyor" der ama hak gaspetmekten başka bir şey yapmaz!

Kadının kurtuluşu ancak ve ancak sosyalist bir toplumla başlar. Sömürü ve talan düzeni kapitalizme karşı örgütlü mücadeleden başka bir seçeneğimiz yoktur.

8 Mart'ın kızıllığını bahar dönemine yayalım!

8 Mart kızıl bir mücadele günüdür. Tarihsel önemini ve anlamını devrimci özünden almaktadır. Kadına yönelik eşitsizlik, çifte sömürü ve şiddet yoğunlaşarak sürmektedir. Emekçi ve işçi kadınların yaşadığı bu saldırganlıkta bu toprakların gençliği, ezilen hakları ve tüm işçi-emekçileri kader ortağıdır.

8 Mart kapitalizmin yarattığı her türlü saldırganlığa karşı bir mücadele günüdür. Bu sene 8 Mart alanlarında kadın cinayetlerinden ücret gaspına, kölece çalışma koşullarından devlet terörüne birçok gündeme karşı ses yükseltildi. Direnişçi işçiler mücadele kararlılıklarını ilan ettiler. Geleceğimizi, özgürlüğümüzü, haklarımızı kazanmak için 8 Mart'ta yükselttiğimiz mücadele bayrağını bahar döneminde daha da kızıllaştırmaya!

16 Mart katliamları lanetlendi...

"Beyazıt'tan Halepçe'ye katleden devlettir!"

16 Mart 1978'de Beyazıt'ta, 16 Mart 1988'de Halepçe'de gerçekleşen katliamları devrimci-demokrat öğrenciler ve ilerici güçler bu sene de lanetledi. Katliamların hesabı sorulana kadar mücadelenin devam edileceği Edirne'de, İstanbul'da, Kocaeli'de, Eskişehir'de, Isparta'da, Ankara'da haykırıldı. İstanbul'daki eyleme Ontex işçileri de *"Beyazıt'tan 1 Mayıs'a katliamları unutmadık! / Direnişçi Ontex/Canbebe İşçileri"* pankartıyla katıldılar.

"Katliamların sorumluları aklandı"

Basın açıklamalarında Beyazıt ve Halepçe katliamlarına değinilerek *"Bu iki katliamın sorumluları bugün geleceğimizi çalmaya, dilimizi ve kimliğimizi inkar etmeye devam ediyorlar"* denildi. 16 Mart 1978 Beyazıt katliamının nasıl yaşanıldığının aktarıldığı açıklamada, sebebi ve failleri belli olan bu katliamın ardından açılan davanın göstermelik bir günah çıkarma operasyonu olduğuna dikkat çekildi.

Açıklamalara, *"Zira katliam sermaye devletinin özüdür; bu sebeple kendi eli ile kendi beslediği katilleri yargılarken ancak onları aklamak, arkalarındaki kontr-gerilla çeteleri de örtmek isteyecektir"* sözleriyle devam edildi.

Kürt halkı katledilmeye devam ediyor...

Halepçe katliamına da vurgu yapılan eylemlerde emperyalizmin bölgedeki taşeronluğunu o dönem üstlenmiş uşaklardan Saddam'ın direnen Kürt halkına karşı bir katliama giriştiği belirtildi. Açıklamalarda şunlar söylendi:

"Yaşadıkları coğrafyada sürekli inkar edilen ve asimile edilmek istenen Kürt halkı için devlet terörü siyasal coğrafyalar değişse de aynı kalmaktadır. Hak ve özgürlükleri için mücadele eden Kürt halkından onbinlerce insan burjuva devletinin kirli savaş yöntemleriyle zindanlarda, köylerinde, evlerinde sokak ortasında ve işkencehanelerde katledilmiştir. Birbiri ardına açığa çıkan her bir toplu mezar vahşetin ancak bir bölümünü gözler önüne sermektedir"

Ayrıca AKP eliyle üniversitelerde yaşanan yoğun saldırılara da değinilen açıklamalarda, mücadelenin bu köhne düzen yıkılana kadar süreceği *"16 Mart'ın hesabı sorulana dek mücadelemiz devam edecektir. Tüm kurumları ile birlikte bu köhne düzeni tarihin çöplüğüne yollayacağız, sosyalizmi kuracağız"* sözleriyle belirtildi.

İstanbul'da katliamın gerçekleştiği yerde anma...

İÜ Eczacılık Fakültesi önünde anma programı gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından Eğitim Sen Üniversiteler Şubesi adına yapılan konuşmada 16 Mart ve diğer tüm katliamları gerçekleştirenlerin açığa çıkmasını istediklerini belirtti. Konuşma yapan Ontex direnişçisi *"Bizler Ontex ve PTT işçileri olarak daha iyi bir yaşam ve çalışma koşulları için direniyoruz. Yaptığımız eylemler sonucunda bizler de polis saldırılarıyla karşı karşıya kaldık. Yıllar önce 7 devrimciyi katledenlerle bize saldıran zihniyet aynıdır. Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak"* dedi.

Konuşmaların ardından Eczacılık Fakültesi önüne karanfiller bırakıldı. Marşlarla anma programı sonlandı.

Newroz isyandır, isyan özgürlük!

Kürtçe'de "yeni gün" demek olan Newroz, bugün bu anlamını fazlasıyla aşmış, hem tarihsel hem de siyasal olarak kelime anlamından öte anlamlar yüklenmiştir. Newroz, "Teslimiyet ihanete direniş zafere götürür" diyen ve faşizmin karanlığını bedeninde yaktığı ateşle yaran Mazlum Doğan'ın mücadele tarihine kazındığı, Kürt halkının direnişinin ve özgürlük mücadelesinin simgesi haline gelen bir gündür artık.

Newroz'un mitolojik öyküsü

Newroz'un otaya çıkışı üzerine çeşitli hikâyeler anlatılır. Ancak bugün bunlardan en fazla kabul göreni M.Ö. VI. yüzyılda yaşandığı rivayet edilenidir. Rivayete göre, söz konusu yıllarda zalimliği ile halkına kan kusturan bir Asur kralı yaşar. Bir gün, Dehaq (ya da Dahhak vb...) adındaki bu kralın omuzlarında çıbana benzer yaralar çıkar. Dönemin doktorları bu yaraların geçmesi için her gün iki gencin beynini ezerek üzerlerine sürmesini söylerler. Dehaq da dediklerini yapar ve her gün halkın içinden toplattığı iki gencin beynini bu yaraların üzerine sürer.

Dehaq krallığının zalimliği altında zaten fazlasıyla ezilen halk, artık gençlerini de Dehaq zulmüne yem etmenin ağırlığını yaşamaktadır. 17 oğlunun Dehaq'a merhem olması karşısında kinini büyüten Kawa adındaki demirci, sıra son oğluna geldiğinde Dehaq'ın zulmüne karşı koyar ve isyan eder. Saraya giderek Dehaq'ı çekiç darbeleri ile öldürür. Zalim Dehaq'ın ölümünü halka haber vermek için de dağda büyük bir ateş yakar. 21 Mart günü yakılan bu ateş ezilen halkların zulme karşı direnişinde bir simge olmuştur. Rivayet odur ki, Demirci Kawa zaferi simgelemek amacıyla saraya sarı, kırmızı ve yeşilden oluşan işçi tulumunu asar. Bu da yüzyıllar süren bir geleneğe, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin renklerine dönüşmüştür.

Newroz'un tarihsel anlamı

Önceleri daha kapalı ve dar biçimlerde kutlanan Newroz, 1980 yılında, 20'yi 21'e bağlayan bir Mart gecesinde tarihsel bir dönüm noktası yaşamıştır. Kürt halkının devrimci önderlerinden Mazlum Doğan, Diyarbakır Zindanı'nda yaşanan baskılara ve kötü koşullara karşı bedenini ateşe vermiştir. Mazlum Doğan'ın eylemini Newroz günü gerçekleştirmesinin ayrı bir önemi de vardır. Kürt halkının özgürlük mücadelesine adadığı bedenini Newroz günü tutuşturarak Newrozlar'ın artık sıradan bayramlar olarak değil, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük iradesinin gösterildiği büyük eylemler olarak kutlanmasını istemiştir.

İzleyen yıllarda Kürt halkı Mazlum Doğan'ın bu "vasiyetini" yerine getirdiğini göstermiştir. Kitlesel olarak yapılan Newroz kutlamaları Kürt halkının direnişinde önemli bir yer tutmuştur. Özellikle '92 Newroz'u, bu açıdan, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesindeki tarihi yerini almıştır.

Kürt halkının bu "Newroz tutkusu" karşısında sermaye devleti de boş durmamış, Newroz'u siyasal anlamından yalıtabilmek için çabalamıştır. Newroz'u "Türki cumhuriyetlerin baharı karşılama bayramı" olarak kutlamaya başlamıştır. Hatta "Nevruz" adını vererek devlet erkanının katıldığı kutlamalar organize etmiştir.

Newroz ruhunu liselere taşıyalım!

Newroz'un isyan ruhunu, militanlığını liseli gençlik hareketine taşımalıyız. Newroz meydanlarından yükseltilen eşitlik, kardeşlik taleplerini, coşkusunu gelecek ve özgürlük ekseninde yürüttüğümüz kampanya çamışmalarının bir parçası yapmalıyız.

Direngenliğin ve siper yoldaşlığının en güzel resmidir Kızıldere!*

Egemenlerce duyulan korku katletmeyi gerektirir bu coğrafyada. Tarih diye anılan şey onların kaleminde, kitaplarında, derslerinde hep katletmeye eşittir. Birazdan yazacaklarımızı bulamazsınız tarih kitaplarında! Onların kitaplarında 'bir yerlere' gelebilmek için hep birilerini ezmek zorundasınızdır. Bu yüzdendir ki anlayamazlar yoldaşlığın ne demek olduğunu, farklı fraksiyondan olan siper yoldaşların için ölüme yürümeyi, "üzerine gelen kurşunu bile paylaşmayı". Rekabet üzerine kurulu bu düzende bizleri öldürerek yok ettiklerini sananlar ölülerimizden bile korkmaktadırlar, korktukça azgınlaşmakta, daha fazla katletmektedirler.

Katliamlara en fazla sahne olmuş ay Mart'tır. Mart ayı mücadele ile özgürleşen kadınlardan Kızıldere'ye kadar öfkemizi bilincimize dayayıp, öldürdükçe bizleri bitiremeyeceklerini haykıracağımız bir anlamı ifade eder.

Uzun yıllardır inkar edip yok sayanlar şimdi ise taktik değiştiriyorlar. İşkenceler için özür dileyip, 'vatan haini' ilan ettiklerini tekrar vatandaşlığa kabul ederken, davaları zaman aşımına uğratıp, yıllar önce kendi katlettikleri insanları dizilere konu edip efsaneleştirip, serüvenci imajı çizmeye çalışıyorlar. Ağızlarında değerlerimizin üzerinden kazandıkları paralardan kaynaklanan salyaları, ellerindeki kanı saklamaya çalışan halleriyle inkar etmekten vazgeçmiş ve farklı politikalar üretiyorlar.

1972'nin Türkiye'sinde mücadelenin yükseldiği yıllar. Yıllar sonra (2007'de) bir gazetede o dönemlere dair şunlar yazılacaktı:

"...O yıllarda mücadele yaşamın her alanında çok doğaldı. Her gün bir eylem, her gün grev vardı. Gençlik ayaktaydı ve bağrından nice önder çıkarttı. O günlerde solcu olmayana kız verilmezdi..."

Sosyalizm isteminin binlerce insan tarafından haykırıldığı bir dönemde egemenler gençlik önderlerini katletmekle işe başladı. Deniz'lerin yakalanıp, idam kararının çıktığı günler gelmişti.

ON'lar -30 Mart tarihini kızıllaştıranlar- 1972'de Deniz'lerin idamını engellemek için farklı fraksiyonlardan gelen militanlar olarak ortak bir eylem gerçekleştirdiler. Sinop'taki NATO üssünde görevli İngiliz askerlerini kaçırarak Tokat'ın Niksar ilçesindeki Kızıldere köyüne getirdiler. Ve bir ihbar üzerine pusuya düşürüldüler. "Teslim olmayacağız!" diyerek direndiler! Saatler süren çatışma sonrasında katledildiler. O gün bedel ödemeyi göze alamayanlara büyük bir tokattır bugün Kızıldere! Onurlu direniş geleneğinin yaratıcılarıdır Mahir Çayan ve arkadaşları!!!

Bu günlerle o günleri karşılaştıranlar açısından koca bir umutsuzluk ve karamsarlık hakim sözlerine, yüreklerine... Bir hatırlatmayla devam edelim yazımıza. Tarihe baktığımızda 60'lardaki, 70'lerdeki hareketliliği yaratan koşullar var. Elimizde sihirli değnek olmadığına göre o günleri yaratan 'zor dönemler', bu dönemlerdeki hareketsizliğe kapılmış umutsuz insanlar yaratmadı bu süreci. Elbette tarihin tekerleğini ittirmekten bahsetmiyoruz ama yaşanacak hareketliliklere yön vermeye çalışan, umudunu hiç yitirmemiş, karamsarlığa düşmemiş insanlar bu süreci hazır yakaladı. Aynı şimdiki karamsar zamanlarda inatla, ısrarla mücadele eden insanların geleceği kazanacağı gibi. Elbette ki o dönemin hataları, eksikleri vardı. Mirasımıza çıkmak bunlardan ders almayı gerektiriyor öncelikle!

İkinci bir hatırlatma ile bu olayları Hatırla Sevgili dizisinden öğrenen okura bir selam edelim, ekleyelim bir de.

ON'lar ve uğruna öldükleri ideoloji efsane değil yaşamın tüm ayrıntıları ile birlikte GERÇEKtir!!! Ve gerçek bugün inandıklarının uğrana ölmeyi göze almaktır!

(İÜ öğrenci dergisi* Kamp-Üs*'ün 7. sayısından alınmıştır.)

** Yazının orijinal başlığı "Gerçek!!!" olup tarafımızdan değiştirilmiştir.*

Kavganın liseli şehitleri yol gösteriyor...

Birgün okul çıkışı eve doğru giderken arkadan bir polis aracı gelse ne olacağını hissedersiniz? Bu soru üzerinden birçok cevap verilebilir. Fakat bir cevap gerçekte yaşanmış olandır.

13 Mayıs 1996 yılında liseli bir devrimci bu olayı yaşadı. Bugüne kadar bir dizi liseli devrimciden çokça bahsettik. Erdal Een, Ercan Koca, Necdet Adalı gibi. Asıl önemli olan böyle yiğit liseli devrimcilerin yaşamlarını rehber edinmektir. Sonuçta sayısız yaşanmışlık içerisinde birileri vardır ki adları ölümsüzler kervanına eklenmiştir. Bunlardan bazıları ise bizim gibi okul sıralarında bu mücadelenin parçası olmuştur ve düzeni alt etmek için ne gerekiyorsa yapmışlarıdır. Bu vesileyle değinmek istediğimiz bir devrimci liseli de İrfan Ağdaş'tır.

Alibeyköy'ün yoksul emekçileri için Saya yokuşu bilinen bir yerdir. Artık orayı tüm Türkiye biliyor. Tam orada bir devrimcinin kanı aktı. Polisin yargısız infazı orada gerçekleşti. Kurtuluş dergisi dağıtımcısı olan İrfan'ı gören polisler bu saldırıyı gerçekleştirdiler. Fakat bu sadece, olay yerinden geçen 2 polsin vereceği bir karar değildi. Bu sermaye düzeninin bekçilerinin yapması gerekendi. Bundan dolayı İrfan Ağdaş'ı katleden polisler için açılan göstermelik davalar bile göstermelik olmadı. Davalarda insani değerlerin ayaklar altına alındığı karşı saldırılar dışında bir açıklama olmadı. Aynısını Uğur Kaymaz davasında da görmüştük. Neredeyse çocuk yaşta silah kullanabilir raporu verilmişti. Böylece silahsız 12 yaşında bir çocuğa yakından 13 el ateş etmenin meşruluğu mahkemece onaylanmıştı. İrfan'da da benzer açıklamalar yapıldı. Şüpheli dur ihtarına uymamıştı, güvenlik güçlerine başka seçenek kalmamıştı vesaire.

İrfan Ağdaş liseli bir devrimciydi. Asıl olayın düğümü buydu. Çünkü olay kurgusu teferruattan ibarettir. Düzenin aldatmacalarına, baskılarına karşı sınımemiş mücadeleyi seçmişti. Devrimci mücadelenin de çetin bir sınamadan geçtiği bir dönemde hem de. İşte katledilmesinin asıl gerekçesi buydu. Faili meçhullerin, kaçırmaların, 3 günlük bir haftalık gözaltıların, işkencelerin dönemiydi. Diğer yandan devrimin umudu ülkenin dört bir yanında filizleniyordu. Saldırganlık ve şiddete paralel mücadele de büyüyordu. Sivas'ın, Gazi'nin,

Kadıköy'deki 1 Mayıs'ın yaşandığı bir dönemden bahsediyoruz. İşte böylesi günlerde devrimci mücadelede yer almak hedef tahtasında olmak için yeterliydi.

İrfan, liseli bir gençten öte bir devrimci olarak bu mücadelenin parçasıydı. Katilleri okul sonrası evine gideren gördükleri bu genç devrimciyi hiç düşünmeden infaz etmişlerdi. Aldığı yarayla yaşamı sonlandı.Ama emeğini harcadığı, fedakarlığını gösterdiği ve bedelini ödediği mücadelesi bitirilemedi.

Sıra arkadaşım, kardeşim ve bizzat ben. İrfan'ın olayını ilk okuduğum ve öğrendiğimde aklımdan geçen bu olmuştu. Bizim gibi, bizden biri sokak ortasında katledilmişti. İlk başta duygusal bir bakışla şaşkınlık yaşasam da bu düzenin vahşi para hırsıyla insanları çalışırken öldürdüğü, açlıktan ölen bebekler gerçeğini düşündükçe sadece kinim bileniyor.

Evet dostlar, İrfan Ağdaş'ın hayatı hakkında çıkarmamız gereken sonuç budur. Mücadele içerisinde yer almak ya da düzene su taşımak! Bu ikilemi aşan İrfan gibi lise sıralarından çıkan nice devrimci var. Bizim de bunlardan biri olmamıza kendi kararımızdan başka engel yoktur. Geri kalan tüm sorunlar devrimci iradenin önünde toz duman olur. İrfan Ağdaş bir mağdur değil, devrimci mücadelenin simge taşlarından biridir. Onun kavgası önünde saygıyla eğilirken, mücadelesini geleceğe taşıma sözü veriyorum.

Kartal'dan bir LS okuru

Hüseyin Hoca'nın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz!

Geride bıraktığın silahlar şimdi daha güçlü!

Bu yürekli demircinin örsteki çekiç sesi artık işitilmeyecektir; usta işçi yıkıldı; güçlü ellerinden düşen çekiç yerdedir ve belki de orada uzun süre kalacaktır; ama onun döverek yarattığı silahlar yerli yerindedir, sağlam ve pırıl pırıl. Yeni silahlar yaratmak çoğumuza vergi değilse de, en azından hepimiz, üzerimize düşeni yapmalıyız, bize teslim edilen silahları paslanmaya bırakmamalıyız ve bu silahlar, ancak böyle davranmakla, bize zaferi sağlayacaktır ve onun için yapılmıştır.
Eleanor Marx

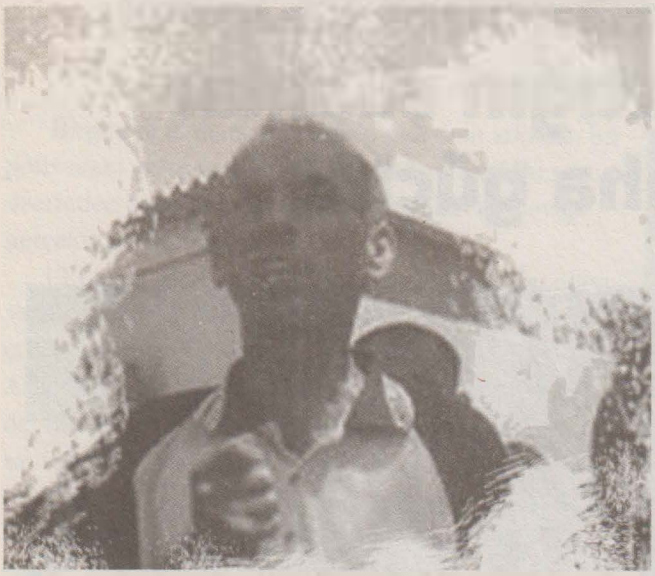
Sosyalizmin gün ışığına uğurladığımız Hüseyin Temiz yoldaşın ölümünün 2. yılındayız. Yaşamı ve devrimci mücadeledeki konumlanışıyla örnek bir duruş sergileyen Hüseyin Hoca ölümünden geriye önemli bir miras bıraktı.

Genç yaşta, daha lise yıllarında devrimci mücadele içerisinde yer alan Hüseyin Hoca başlattığı bu uzun yürüyüşü devrimci bir işçi olarak mücadele içerisinde soluklu ve sabırlı bir şekilde ölene kadar sürdürerek örnek bir pratik sergiledi.

Hüseyin Hoca hayatını devrim ve sosyalizm davasına adamış yiğit bir proleter devrimciydi.

Son derece zor süreçlerde mücadele içerisinde tutunmayı başaran Hüseyin Hoca, bu süreçlerde izleyen ve tabi kalan değil sürekli ileri taşıyan ve örgütleyen konumunda oldu. 12 Eylül askeri faşist darbesinin yaratmış olduğu yenilgi ortamında düzene yamananlara ve devrimci örgütlü mücadeleden kaçanlara inat Marksizm-Leninizm davasını cepheden savundu ve devrimci hareketin yeniden toparlanması sürecinde aktif rol aldı.

Bu süreçte geçmişin devrimci eleştirisi ve

kopuşuyla mücadele sahnesine çıkan EKİM ile tanışması da bir rastlantıdan ziyade devrim ve sosyalizm davasına inanmış birçok proleterin o dönem vardığı doğal sonuçtu. Bu yanıyla EKİM'den Partiye giden süreçte en önlerde yürümesini bildi. Bu süreci ilmek ilmek örülmesinde aktif rol aldığı gibi bu uğurda gerektiğinde bedel ödemesini de bilmiştir.

Proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü savaşta partisinden başka silahının olmayacağının bilincinde olan yoldaşımız, dosta ve düşmana karşı yükseltilmiş bir bayrak olan Parti'nin Kuruluş Kongresi'ni ayrı bir heyecanla karşıladı. Kuruluş Kongresi'nin ardından yenilen darbelerin yaralarının sarıldığı süreçte ortaya koyduğu pratik de bunun göstergesidir. Partisini yaşamı içerisinde her zaman farklı bir yere koymayı başaran nadir sınıf bilinçli işçilerden biridir.

Sınıfın devrimci eylemine ve rolüne inanan, bunu iliklerine kadar hisseden ve bu duyguları en sıradan işçilere dahi anlatmasını becerebilen ender işçi önderlerinden biriydi Hüseyin Hoca. Bu yanıyla örgütçü bir işçi önderiydi. Oktaş, Güven Elektrik, Texim ve Desa'da sınıf mücadelesinin ve direnişlerinin örgütlenmesinde etkin bir rol oynaması da bundan kaynaklıydı. Bunların arkasında ise partinin yoldaş üzerindeki yarattığı etkiden başka bir şey yoktur. O tüm gücünü, yaratıcılığını, çözücülüğünü, militanlığını, örgütçülüğünü ve öncülüğünü buradan almaktaydı.

İşte tam da bundan dolayı işçilerin ve devrimcilerin Hoca'sı oldu Hüseyin Temiz yoldaş. Bu yüzden öğrencileri karşısında ısrarla ve inatla iki temel noktanın altını çizerdi. Birincisi; işçi sınıfı tarihsel olarak devrimcidir. İşçi sınıfı er ya da geç devrimci eyleme girişecektir. Komünistler bugünden sınıfla devrimci temellerde birleşmeyi başarmalıdır. Bunun yolu ise süreçlerin durgunluğuna ve gericiliğin sınıf kitleleri üzerindeki etkisine aldırmadan sınıfa güvenmekten geçmektedir. İkincisi ise; sınıf bu yolda ancak devrimci partisiyle yürüyebilir. Türkiye işçi sınıfı bu yanıyla şanlıdır. Çünkü komünist işçi partisi kurulmuştur. Günün acil görevi sınıfla devrimci partinin organik bütünlüğünü sağlamaktır. Bunu da partinin ideolojik çizgisini kavramış kadrolar gerçekleştirebilecektir. Bulduğu her fırsatta partiyi ve onun birikimini genç yoldaşlara anlatmaya çalışmasının nedeni de buydu.

Devrim ve sosyalizm mücadelesi, onun gibi sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin özverili mücadeleleriyle büyüyecektir. Hüseyin Hoca'nın döne döne her fırsatta hatırlattığı sorumlulukları bir an bile aklımızdan çıkarmadan yol yürüyebilirsek bu mücadele ileriye taşınacaktır.

Hüseyin Hoca aramızdan bedenen ayrıldığında da çok iyi biliyordu ki geride bıraktığı bu mücadele sahipsiz kalmayacaktır. Çünkü proletaryanın devrimci partisi ısrarla ve sabırla bu mücadeleyi sürdürecektir. Evet öyle de oldu. Hoca ve yoldaşlarının yıllarca harcadıkları emeklerle inşa ettikleri silah parıldamaya ve çalışmaya devam ediyor. Hocanın yoldaşları ÇEL-MER'lerde, Ontex'lerde örnek pratiklerle yollarında kararlılıkla yürümeye devam ettiği gibi, Alaattin yoldaşın sergilediği militan ve kararlı duruşla gerektiğinde bedel ödemeyi de bilerek mücadelelerini sürdürüyor. Zaferi sağlayacak yeni savaşçılarıyla güçlenmeye devam ediyor.

Hüseyin Hoca'nın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz. Aradan geçen bu 2 yıllık süre içerisinde çokça aradık Hocamızı ve ona her ihtiyaç duyduğumuzda partimizde bulmayı başardık.

Küçükçekmece'den komünistler

Hatice Yürekli yoldaşı saygıyla anıyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

"bu bir örgü:
alev bir saç örgüsü
kıvranıyor
kanlı; kızıl bir meşale gibi yanıyor
esmer alınlarında
bakır ayakları çıplak kahramanların!"

Hatice Yürekli yoldaş, umutsuzluk ve yıkım havasının hakim olduğu, devrim mücadelesinden ve örgütlülükten kaçışların yaşandığı, uzun geçmişlere sahip devrimci örgütlerin tasfiye olduğu '90'lı yıllarda seçti mücadeleyi. Bırakalım '70'li yılların mücadeleye kitlesel ve coşkulu katılımını, o yıllarda az-çok politikleşme eğilimi gösteren bir kitle hareketi bile yoktu. Böylesine zorlu bir dönemde mücadeleyi seçmesi ve bunun gerektirdiği örnek devrimci davranış çizgisini yaşamının her alanına taşıyabilmesi, partinin ideolojik kimliğini özümsemesiyle ve devrimci mücadeleye sarsılmaz inancıyla açıklanabilir ancak.

Hatice yoldaş, partinin sınıf ve emekçilerle bütünleşmesinde, birçok tekstil fabrikasında mücadeleyi ilmek ilmek örerek, bizzat görev aldı. "Buz kırıldı, yol açıldı! Herşey yeni Ekimler için!" şiarında özetlenen ruhla, yeni temeller üzerinde ortaya çıkan, yeni bir geleneğin ve kültürün temsilcisi olan partinin kurucu üyeliğini yaptı. Gözaltına alındığında polis tutanakları hep şu onur dolu sözlerle sonlandı: "Sorulan sorulara cevap vermeyerek, Türk polisini ve Türk mahkemelerini tanımadığını, kimsenin sorgulayıp yargılayamacağını beyan etti." Çıkarıldığı duruşmalarda yaptığı siyasal savunmalarla yargılayanları yargıladı ve aynı toklukla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu. Zindanlarda partili olmanın gereklerini sağlam ve sarsılmaz bir komünist olarak yerine getirdi. Ulucanlar katliamında gerek barikatta, gerek mahkemede, komünist kimliğini partinin bayrağına leke sürmeden taşıdı.

Ve son olarak 20 Ekim'de başlayan zindan direnişine, "Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için de direniyoruz." diyerek ölüm orucu direnişçisi olarak katıldı. Devrimci siyasal kimliğe dönük kapsamlı teslim alma saldırısına karşı 1. Ekip'te, barikatın en ön safında olmanın onuruyla, ölümüne direnişi seçerek bedenini barikatlaştırdı.

Daha direnişin başında şunları söylemişti: "Kendi adıma ise şunları söyleyebilirim. Bir devrimcinin en temel sorumluluğu parti ve devrimin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmaktır. Bugüne kadarki siyasal yaşamımda bu temel sorumluluğun hakkını vermeye, her koşulda partinin ve devrimin kızıl bayrağını hep yükseklerde tutmaya çalıştım, bugün de olduğu gibi. Partim, bana ölüm orucu direnişçisi olma onurunu vermiş bulunuyor. Bu onura layık olmayı, tarihsel önemdeki bu sorumluluğu yerine getirmeyi sadece partime karşı değil, devrime karşı bir görev olarak algılıyorum. Çünkü, biz devrimci ve komünist tutsakları hücrelere atmayı planlayanlar, oralarda devrim ve komünizm ütopyamızı boğacaklarını sanıyorlar. Buna asla izin vermeyeceğiz. Yaşamımızın biyolojik olarak sona ermesine rağmen devrim ve sosyalizm savaşımızın haklılığına gölge düşürmeyeceğiz. Düşmanın teslim alma çabalarını direnişimizin gücüyle boşa düşüreceğiz!"

Ve Hatice yoldaş en ön saflarda aldı yerini. Bu onurlu direnişin altıncı ayında, 22 Nisan 2001'de ölümü yiğitçe kucaklayan Hatice Yürekli, bu sözleri hangi bilinç açıklığı ve hangi iradeyle söylediğini göstererek ölümsüzleşti.

Ontex işçilerinin direnişine kulak ver!

Ontex/Canbeye'ye boykot, direnişe destek!

Nedir Ontex işçilerinin hikayesi?

İstanbul Yenibosna'da bulunan bir dünya devi olan Ontex fabrikasının önünde 16 tane işçi direniş bayrağını yükseltti. Ontex işçileri uzun süredir fabrikada yaşanan sorunlara karşı mücadele yürütüyorlar. Toplu sözleşme sürecinde ücret ve sosyal haklarını kazanmak için çıkmışlardı yola. Bu süreçte diğer bir talepleri de patron yandaşlığı yapan sendika temsilcisinin değişmesiydi. Temsilcinin değişmesi talebiyle 200 imza toplamışlardı. Sendika-patron işbirliği ile mücadele kararlılığı birçok kez kırılmaya çalışıldı. Fakat Ontex işçileri oluşturmaya çalıştıkları taban örgütlülüğü ile gücün kendilerinde olduğunu gösterdiler.

Ontex işçilerinin örgütlü oldukları Selüloz-İş Sendikası gizlice ihanet sözleşmesine imza attı. 16 Şubat günü bu ihaneti öğrenen işçiler hesabını sormak ve temsilcinin seçim yoluyla belirlenmesi talebini iletmek için sendikaya gittiler. Saatlerce oyalandıktan sonra sendika yöneticileri kaçamak cevaplarla sıvışmaya çalıştılar. Aynı gün içerisinde sendika-patron işbirliği bir kez daha kendini gösterdi. İlk olarak 15 işçi işten atıldı. 17 Şubat sabahı fabrika önünde direnişe başladılar. İçeride arkadaşlarına yapılan bu saldırıyla ilgili konuşmalar yapan bir işçi daha işten atma saldırısına maruz kaldı. Ontex işçileri günlerdir fabrika önünde direnişi büyütüyor, çeşitli eylemlerle seslerini birçok yere taşımaya çalışıyorlar. Ontex patronunun ortağı olduğu Burger King'in Taksim'deki şubesinin önünde her Cumartesi saat 18.00'de yürüyüşle gelinerek boykot çağrısını yükseltiliyor. Ontex ürünlerinin satıldığı CarrefourSA gibi alışveriş merkezlerinde kasaları kilitleyerek blokaj eylemleri gerçekleştiriyorlar.

Ontex nasıl dünya devi oldu?

Ontex de bütün dünya devleri gibi sömürü ve kan üzerinden büyümüştür. Astel Kağıtçılık 1990 yılıyla birlikte Türkiye'de ilk bebek bezi üreten markadır. Astel 2000 yılında Avrupa'nın hijyenik ürünler devi Ontex International tarafından

satın alındı. Ontex, hijyenik ped sektörünün tanınmış büyük markaları üretmektedir.

Ontex işçilerine, kölece ve güvencesiz çalışma koşulları dayatılmaktadır. 14-15 yıldır Ontex'te çalışan işçiler asgari ücretin biraz üstüne çalışmaktadırlar. Fazla mesai dayatması ile karşı karşıyadırlar. Taşeronlaştırma saldırısı da Ontex işçilerinin karşısında.

Liselerde Ontex'in sesi, soluğu olalım!

Bizleri paralı eğitim uygulamalarına, staj sömürüsüne, eleme sınavlarına, soruşturmalara, geleceksizliğe maruz bırakanlar Ontex işçilerini işten atanlardır. İşçilerin ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışanları, öğrenci gençlik sokaklarda hakkını aradığında, sesini yükselttiğinde polisiyle saldırmalarından, okuldan uzaklaştırıp eğitim hakkını gasbetmelerinden, gözaltına almalarından, tutuklamalarından gayet iyi tanıyoruz. İşçilerin ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışanları, 2,5 aylık Kübra bebeğin, Afrika'nın siyah derili çocuklarının ölü bedenlerinden tanıyoruz. İşçilerin ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışanları, iş kazalarında ölen tersane ve maden işçilerinden tanıyoruz.

Saldıranlar, sömürenler ortak, bizler de mücadelemizi ortaklaştırmalıyız. Ontex işçilerinin direniş kararlılığını, *"Onlar bizi savaşa davet ettiler, gerekeni layıkıyla yapacağız!"* diyen direnişçi işçinin cümlesi ortaya koymaktadır. Ontex işçilerinin bu kararlı direniş sesine kulak vermeliyiz. Liselerde bu sesi yaymalı, bu sese ses katmalıyız. Ontex'te direnişin kazanması için dayanışmayı büyütmeliyiz.

"Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz"

Hatice Yürekli

22 Nisan 2001'de Büyük Zindan Direnişi'nde şehit düşen TKİP Kurucu Üyesi Hatice Yürekli'yi saygıyla anıyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadeleye!

KANLI VE KİRLİ ELLERİNİZİ LİBYA'DAN ÇEKİN!